௨

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-௧௭.] சித்தார்த்தி௵ ஆடி௴ [பகுதி ௯

Vol. XVII. July—August, 1919. No. 9.

பதார்த்ததீபிகை.

செந்தமிழ் ௧௭-ந் தொகுதி ௧௭௪-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.

மன விவரணம்.

இன்பதுன் பம்முத லெய்துங் கருவி யெழின்மனமாம்
மன்பதை தோறும் பிரியா யிற்கும் வழக்குண்மையின்
என்ப தனந்தம் பரமாணு ரூப மெப்போதுமுள்ள
தொன்பது நீயறி சொற்றே னினிக்குண மோதுவனே.

(இ-ள்.) சுகம், துக்கம் முதலியவற்றை நேரே கண்டடைதற்குக் கருவியாகிய இந்திரியமே மனமாகும். அஃது உயிர்தோறும் பிரியா மல் நியதமாய் நிற்கும் வழக்குள்ளதாதலின் அனந்தம் எனப்படுவது. பரமாணுரூபமுடையது; நித்தியமாயுள்ளது. இங்ஙனமே ஒன்பது பதார்த்தங்களையுஞ் சொன்னேன். இனிக் குணங்களைச் சொல் லுவேன் எ-று.

எழில்—அழகு—மன்பதை—மக்கட்பரப்பு; ஆகுபெயர். என் பது—என்று சொல்லப்படுவது. நீயறி என்பது மகடூஉ முன்னிலை.

*

யான் சுகமுடையேன், யான் துக்கமுடையேன் என்றறிதல் வேறோர் இந்திரியத்தாற் பெறப்படாமையின்; "இன்ப துன்பம் முதலெய்துங்கருவி, யெழின் மனமாம்" எனப்பட்டது. மனத்தன்மையாகிய பொதுமையுடையது மனம் என்றும், பரிசமிலதாய்த் தொழிலுடையது மனம் என்றும், சையோக சம்பந்தத்தால் ஆன்மாவைக் கிரகிப்பது மனம் என்றும் இலக்கணங் கூறுவாருமுளர். சீவாத்மா சரீரந்தோறும் வேறு வேறாய் அநேகமாயிருத்தலால் அதனோடு பிரிவின்றி நிற்கும் மனமும் பலவாயிற்று. காட்சி முதலிய இந்திரிய ஞானம் தனித்தனி தோன்றல்பற்றிப் பரமாணு என்றார். மீமாஞ்சகர் மனத்தினை வியாபகமாயிருப்பது என்பர். வியாபகமாயின்; உயிரொடு சம்பந்தப்படமாட்டாது. ஆதலின் அவர்கூற்றுப் பொருந்துவதன்று. ஆன்மசம்பந்தமுடைமையால் நித்தியம் என்றார்.

மனத்தின் குணங்கள் எட்டு. அவை சங்கியை, பரிமாணம், வேற்றுமை, சையோகம், விபாகம், முன்மை, பின்மை, வேகம் என்பன.

உருவ விவரணம்.

திருக்கினின் மாத்திரங் கொள்ளுங் குணமொளி சித்திரமுன்
உரைக்கு மெழுவகை பார்முதன் மூன்றி லுறுநிலத்தே
புரைக்கு மெழுமையு நீரின் மறைவெண்மை பொற்றழலின்
இருக்கும் வெளிப்பட்ட வெண்மையென் றுய்ந்தறி யேந்திழையே.

(இ-ள்.) கண்ணான் மாத்திரம் கவரப்படுங் குணம் உருவமாகும். அது சித்திரம் முதலாகச் சொல்லப்படும் எழுவகையாகும். பிருதிவி முதலிய மூன்றிலும் இருக்கும். அவற்றுட் பிருதிவியில் எழுவகையும் இருக்கும். நீரிலே விளங்காவெண்மையும், நெருப்பிலே வெளிப்பட்ட வெண்மையும் இருக்கும் எ-று.

திருக்கு—கண். ஒளி—உருவம். சித்திரம் முதலிய எழுவகையாவன சித்திரம், வெண்மை, கருமை, பொன்மை, செம்மை, பசுமை,

புகைமை என்பன. பார்முதல் மூன்றுவன பிருதிவி, அப்பு, தேயு, என்பன. மறை வெண்மை—புலப்படாத வெண்மை. சில நீரிலே கருமை முதலிய நிறந்தோன்றுவது நிலத்தின் சார்பால் என்க. "அப் பென்றும் வெண்மையது" என்னும் வாக்கையும் நோக்குக. ஆய்ந்தறி யேந்திழையே என்பது மகடூஉ முன்னிலை.

இரச விவரணம்.

ஆயுமிரச மிரசனம் கொள்குண மன்னதுகாண்
தோயு மதுரமுன் னாக வறுவகை தொல்புவியும்
பாயும் புனலு மிருப்பது பாரிற் படருமெல்லாம்
தூய மதுரமொன் றே காணு நீரிற் றுகளறவே.

(இ-ள்.) ஆராயப்படுகின்ற இரசகுணமாவது நாவாற் கவரப்படுங் குணமாம். அது மதுரம் முதலாக அறுவகைப்படும். இரசம் மண் ணிலும் நீரிலும் இருப்பது. மண்ணிலே அறுவகைக் குணமும் இருக் கும். நீரிலே மதுரகுணம் ஒன்றே இருக்கும் எ-று.

இரசனம்—நாக்கு. மதுரம்முதலியனவாவன. மதுரம், புளிப்பு, உவர்ப்பு, கைப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு என்பன. மதுரம்— இனிமை. இரசகுணம் நித்தியம், அநித்தியம் என இருவகை. நீரின் பரமாணுவிலே இரசம் நித்தியமாயிருக்கும். அஃதல்லாததிலிருப்பது அநித்தியம். துகள்—குற்றம். இனிக் கந்தம்முதலியன கூறப்படும். (வரும்.)

இங்ஙனம்

அ. குமாரசுவாமிப் பிள்ளை.

* "பியதச்சீ" (பிரியதர்சீ)

அல்லது

அசோகவர்த்தனன் என்னும் மௌர்யசக்ரவர்த்தி.

(1) முன்னுரை.

வெகுநாள் நிலைநிற்கவேண்டுமென்னும் உட்கருத்துடன் அசோக சக்கிரவர்த்தி அநேகம் ஆதேச (சாஸன)ங்களை இதற்கு ஏறக்குறைய 2200 வருஷங்களுக்குமுன் கற்களிலும், பாறைகளிலும் பொறிக்கச் செய்திருக்கின்றார். இவ்வாதேசங்களை 'அசோக தர்மலிபிகள்' என்று வழங்கிவருவதுண்டு. வெகு சாரமான அநேகம் உபதேச ரத்னங்கள் அடங்கியிருப்பதால், இவை ஜனங்களுக்கு நன்னெறியை யறிவிக்கும் முக்கிய கருவிகளாகும். சதாசாரமே மதத்தினது ஜீவனென்று புத்தபகவனைப்போல் அசோகனும் எண்ணியிருந்தனன். கொலை,களவு, கள்ளுணல், புலாலுணல், பிறன்மனைவிழைதல், வரைவின் மகளிரைவிழைதல், பொய்ச்சான்றுரைத்தல் முதலிய பாவச்செய்லககள் புத்தமதக் கோட்பாட்டின்படி மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இஃதன்றியும், சரித்திரவாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாச் சான்றுகளாகிய பற்பலவிஷயங்கள் இச்சாஸனங்களி லடங்கியிருப்பது வெளிப்படையாம். அசோக மஹாராஜா பௌஷ மாதத்தில் புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் பூலோகத்தில் அவதரித்ததும், † 'இராஜப் பிரதிநிதி' 'மஹாமாத்திரர்' (ரஜ்ஜுகர்-பிராதேசிகர்.) 'ஆயுக்தர்' 'உபாயுக்தர்' ‡ முதலாயவரே அக்காலத்தில் இராஜ்ய காரியங்களையும் தர்மகாரியங்களையும் சரிவர நடத்தும் உத்தியோகஸ்தர் § என்பதும் இச்சாஸனங்களாலே அறியப்பட்டவை.

---

* இது காலம்சென்ற ஸ்ரீமான் து. அ. கோபிநாதராவு அவர்களது அபிப்பிராயப்படி எழுதப்பட்டது ராயரவர்கள் மரணமடைவதற்கு முன் சரீரசுகமில்லாம லிருக்குந்தருணம் யாதேனும் படித்திருப்பாரென்று சொல்லவேண்டுமானால் இது இவ்வியாசமாகும். யான் படித்து அவர்கள் கேட்டதே ஒழிய அவரால் பிழைதிருத்த இயலவில்லை. மறுநாள் மரணமடைந்தார்.

† Asoka piller edicts

‡ ராஜப்ரதிநிதி மஹாமாத்ர ரஜ்ஜுக ப்ராதேசிக ஆயுக்த உபாயுக்த

§ Asoka rock edicts No. 3.

பண்டைக்காலம் தொடங்கி நமது இந்தியநாட்டைட அனேக அரசர் ஆண்டுவந்திருந்தும் அவர் எல்லோரும் ஒன்றுபோல குணவந்தரா யிருக்கவில்லை. இவ்வுலகத்திற்கு வேண்டிய நன்மைகளைச் செய்து தங்களது புகழை எங்கும் நிலைநிறுத்திய மன்னர் பிரச்சிலராகவே காணப்படுகின்றனர்.

இவருள்ளும் பிரசித்தியை யடைந்தவர்: யுதிஷ்டிரன், சந்திரகுப்தன், அசோகவர்த்தனன், விக்கிரமாதித்தியன், சாலிவாகனன், அக்பர் முதலியோராவர்.

மேற்குறித்த அரசரில், புராணேதிஹாசங்களில் விரிவாகக்காணப் படுகின்ற யுதிஷ்டிரனைப்பற்றிய விவரணங்களும் உபாக்கியானங்களும் சரித்திர வாராய்ச்சிசெய்யும் அறிஞரது பார்வைக்கு விச்வாஸத்தை யுண்டுபண்ணுதாதலின் அவரை யொழித்துவிடவேண்டும். மற்றவரசரைச் சமன்செய்து சீர்தூக்கிப் பார்வையிட்டதில் நமது வியாசத்தின் தலைவனாகிய அசோகவர்த்தனனே முன்னிட்டு நிற்கும் மன்னனுவன். புத்தமதத்தை உலகமெங்கும் நிறுவிய இவ்வசோகனது புகழானது அவனது இராஜ்யத்தில் மட்டுமல்ல 'மேற்கு வேள்பாநதியையும், வடக்கு ஸைபீரியாவையும், கிழக்கு ஜப்பான் தீவையும், தெற்கு சிங்களவர் தேசத்தையும்' கூட வியாபித்துக்கொண்டு விளங்கிவந்தது. ஒவ்வொரு காலங்களிலும் அரசரது ராஜ்யமானது சண்டைகள் நிமித்தம் விரிந்தும் குறைந்தும் இருப்பது வழக்கம். ஆனால் அசோகனதுகாலத்தில் அவனது இராஜ்யம் மற்றகாலங்களி லிருந்ததைவிட விரிந்திருந்ததெனவே சொல்லக்கூடும். இவனது இராஜ்யத்திலுட்பட்ட இடங்களை யுற்றுநோக்கின், தெற்கு பாலாற்றிற்கு தென்பக்கத்திலுள்ள பூமியும் அதன் வடகிழக்காயுள்ள ஆசாம் (காமரூபம்) ராஜ்யமும் ஒழிந்து, மற்றெல்லா இந்திய பூமிகளும், ஆப்கனஸ்தானம், பலூசிஸ்தானம், இவைகளும், இராஜாங்க முறைமையை நடத்திவரும் இடங்களாயிருந்தன.

இராஜாங்க முறைமையிலும், மதக்கொள்கையிலும் சிறந்து விளங்கிய இவ்வசோகனது சரித்திரத்தை விளக்கும் நூல்கள் தென்னிந்தியாவில் எங்குமில. அஃதன்றியும் அவனது சரித்திரத்தை யுள்ளபடி எடுத்துரைப்பதற்குரிய குறிப்புகளும் இதுகாறும் கண்டுபிடிக்

கப்படவில்லை. நம்பக்கூடாத 'சிந்த' கதைகள் அடங்கிய சிற்சில பௌத்த புராணங்களும் மற்தேசியரால் எழுதி நமக்குதவப்பட்ட சில அசம்பூர்ண லிகிதங்களும் மட்டுமே இப்பொழுது எங்கும் காணப்படு கின்றன. ஆனால் அசோகனது கட்டளையால் பாறைகளிலும் மற்றும் வெட்டப்பட்டிருக்கும் தர்மலிகிதங்கள் 'அவனது வரலாறு, அவன் காலத்தைப் போக்கியவழி, இராஜாங்க முறைமை இவை முதலியவற் றைப்பற்றி ஆங்காங்கு எடுத்துரைக்கின்றன. இச்சாஸனங்களையும், அசோகாவதானம், தீபவம்சம், மஹாவம்சம், முதலாய பௌத்த நூல் களையும் அடியாகக்கொண்டு அநேகம் சரித்திர நூல்கள் பல பாஷை களிலும் பண்டிதர்களால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுட் சில வற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு மூலக்கிரந்தங்களைத் தழுவியும் யான் இச்சிறு வியாசத்தை எழுதத் தொடங்குகின்றேன்.

(2) பூர்வசரிதமும் அசோகனது பிறப்பும்.

தொன்றுதொட்டுப் புகழோங்கி விளங்கு 'மகதம்' (1) அல்லது 'கீகடம்' (2) என்று பழைய பெயர்கொண்ட 'தக்ஷிணபிஹார்'என்னும் இப்பொழுதுள்ள இராஜ்யப்பகுதிக்கு பழையகாலத்தில் கிரி வ்ரஜம்(3) என்னும் இராஜக்ருஹமும் (4) பிறகு நாளடைவில் குஸுமபுரம் (5) புஷ்பபுரம் (6) எனும் மாற்றுப் பெயர்களையுடைய பாடலீபுரமும் (7) தலைநகராயிருந்தது. கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு சுமார் 1000 வருஷம் முன்தொடங்கி கிறிஸ்துவருஷம் 6-வது நூற்றாண்டு வரையிலும் மகத தேசமானது எவ்விதநாகரிகத்திற்கும் ராஜநீசத்திற்கும் இருப்பிடமா யிருந்தது. குருபாண்டவரது (8) காலத்தில் இந்நாட்டின்கண் ஜரா சந்தன் (9) எனவோர் அரசன் இருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இவ் வேந்தனை வீமசேனன் (10) யமலோகத்திற்கு அதிதியாக்கியதும், பிறகு

---

1. മഗധ
2. കീകട
3. ഗിരിവ്രജ
4. രാജഗൃഹ
5. കുസുമപുര
6. പുഷ്പപുര
7. പാടലീപുര
8. കുരുപാണ്ഡവ
9. ജരാസന്ധ
10. ഭീമസേന

சகதேவன் (11) குருதேவரது பக்கத்தைச் சார்ந்து போர்புரிந்ததும் மற்றும் மாபாரதத்தினின்றும் (12) அறியப்படும் விஷயங்களாகும். சகதேவனது பிற்காலத்தில், வாழ்ந்திருந்த 21 - அரசரில் 'ரிபுஞ்சயன்' (13) என்னும் அரசனதுமரணத்துடன் (14) 'ப்ருஹத்ரத' ராஜவம்சமானது அறுதியாய்விட்டது. இவ்வம்சம் முடிவையடைந்தது சுமார் கி.மு. 775-வது வருஷத்திலென்று நிச்சயித்திருக்கிறார்கள். கி. மு. 637 வரையும் 'ப்ரத்யோத' (15) வம்சத்திலுள்ள ஐந்துமன்னரும்*, அதன்பிறகு கி. மு. 370 வரையும் 'சிசுநாக' (16) வம்சத்தைச் சார்ந்த பத்து அரசரும்† மகததேசத்தை யாண்டுவந்ததாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. இவ்விரண்டு வம்சங்களும் மாண்டுபோன பின்னர், மஹாபத்மநந்தனும் அவனது புதல்வர் எட்டுப்பேர்களும், ‡ 'கிகடா' திபதிகளாயிருந்து அரசாட்சிபுரிந்தனர். சுமார் கி. மு. 325-ல் அல்லது 322-ல் நந்தவம்சமும் நாசமடைந்தது.

நந்தவம்சத்தைப்பின்பற்றிய வம்சம் மௌர்யவம்சமாகும். (17)

---

11. ஸஹதேவ — 13. ரிபுஞ்ஜய
12. மஹாபாரத — 14. ப்ருஹத்ரத
15. ப்ரத்யோத — 16. சிசுநாக — 17. மௌர்யவம்ச

* "யோயம்ரிபுஞ்ஜயோ நாமபார்ஹத்ரதோந்த்ய: தஸ்ய ஸுநகோ நாமாமாத்யோ பவிஷ்யதி ஸசைநம் ஸ்வாமிநம் ஹத்வா ஸ்வபுத்ரம் ப்ரத்யோதநாமாநமபிஷேக்ஷ்யதி தஸ்யாபி பாலகநாமா புத்ரோ பவிதா ததஸ்ச விசாகயூப: தத்புத்ரோ ஜநக: தத ஸ்ச நந்திவர்த்தந:...... ஏதே அஷ்டத்ரிம்சதுத்தரமப்தசதம் பஞ்ச ப்ரத்யோதா:...... ப்ருதிவீம் போக்ஷ்யந்தி" [விஷ்ணுபுராணம்]

† "ததஸ்சிசுநாகஸ்தத்புத்ர: காகவர்ணோ... பவிதா தஸ்ய ச புத்ர: க்ஷேமதர்மா தஸ்யாபி க்ஷத்ரௌஜா: விதிஸார: தத ஸ்சாஜாதசத்ரு: தஸ்மாதர்பகஸ்தஸ்மாச்சோதயந: தஸ்மாதபி நந்திவர்த்தந: ததோ மஹாநந்தி இத்யேதே சைசுநாகா பூபாலா:" [விஷ்ணுபுராணம்]

‡ தஸ்யாப்யஷ்டௌ ஸுதா: ஸுமால்யாத்யா:........ [விஷ்ணுபுராணம்]

இவ்வம்சத்தை நிறுவிய 'சந்திரகுப்தன்' புத்திநுட்பத்தாலும் சாமர்த்தியத்தாலும் வடஇந்தியாவையும் 'ஆப்கனஸ்தானம்' 'பலூசிஸ்தானம்' இவ்விடங்களையுந்தன்கீழடக்கி மிக்கபிரதாபத்துடன் இருபத்துநான்கு வருஷகாலஞ் செங்கோலோச்சிவந்தனன். இம்மன்னனுக்கு 'சாணக்ய' னென்னும் ஓர் முன்குடுமிப்பிராமணன் சிலநாள் 'கருவியுங்காலமுஞ் செய்கையுஞ் செய்யுமருவினையுமாளு' மலமைச்சனாயிருந்தமை 'முத்திரா ராக்ஷஸம்' சாணக்கியருத்திரம்' முதலிய நூற்களினின்றும் வெளிப்படையாய் விளங்குகின்றது. இச்சமயத்தில் 'மெகஸ்தனிஸ்' என்ற ஓர் யவனராஜனின் பிரதிநிதி சந்திரகுப்தனது தலைநகரில் வாசஞ் செய்துவந்திருந்தான். 'ஸெலூக்கஸ்' என்னும் 'க்ரீக்'தேசமன்னவனின் புதல்வியொருத்தியைச் சந்திரகுப்தன் மணந்துகொண்டதாகவும் ஒரு 'கட்டுக்கதை'*யுண்டு. அதாவது:—

பெருநிலவேந்தன் சந்திரகுப்தன் மரணமடைந்தபின் கி.மு. 301-வது வருஷம்முதல் 25 வருஷகாலம் அவனதுமகன் 'பிந்துசாரன்'† (1) மகததேசத்தையாண்டுவந்தனன். பிந்துசார மஹாராஜாவுக்கு எண்ணிறந்த மனைவிகளிருந்தும் மனைவியொருத்தியிடத்தே 'அசோகன்' ‡ (2) 'வீதசோகன், (3) என்னும் இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். இவ்வசோகனது தாயைப்பற்றி ஓர் ஐதிஹ்யம் வழங்குவதுண்டு. அதுயாதெனின்:—

'மகதராஜ்யத்தினுள் 'சம்பாபுரி' (4) என்றவிடத்தில் வசித்துவந்த ஓர் எளிய பிராமணனுக்கு அழகிய ஒரு பெண் இருந்தனள். அவள் பெயர் 'சுபத்திரை' (5). யௌவனப்பருவத்தையடைவதற்கு முன்னரே இப்பெண்ணினது விவாஹமங்களம் நிறைவேறும் விடயத்

---

* கட்டுக்கதை. உண்டாக்கிச் சொல்லப்பட்ட கதை.

† இவனுக்கு 'வாரிசாரன்' என்னும்பெயருண்டு. தத்ஸுதோ வாரிஸாரஸ்து ததஶ்சாஶோகவர்த்த4ந:.

பாகவதம் 12 ஸ்கந்தம்.

‡ அசோகன் 'சாக்ய'வம்சத்தைச் சார்ந்தவன் எனக் கூறுவாருமுளர் ஸஹ்ருதயா Vol. XIV No. 2.

(1) பி3ந்து3ஸார (2) அஶோகவர்த்த4ந (3) வீதஶோக (4) சம்பாநகரி (5) ஸுப4த்3ரா

தைப்பற்றி ஆலோசனைசெய்து அந்தணர் கலங்கிக்கொண்டு இருக்கையில், தற்செயலாய் அவளது ஜாதகத்தை ஓர் ஜோதிஷகரிடம் காண்பிக்கலானன். ஜோதிஷகனும் ஜாதகத்தையுற்றுப்பார்த்து, இவளது கர்ப்பத்தில் இரண்டு புத்திரர் பிறப்பதாகவும், அதிலொருவன் இராஜாதிராஜனும் மற்றொருவன் பிச்சையெடுக்கும் வறியனுமாகக்கடவனென்னும் சமாசாரத்தைத் தெரிவித்ததில் அவ்வந்தணன் அதை புண்மையாக்கவோவெனத் தோன்றுமாறு தனது புத்திரியை பிந்துசார மகாராஜனின் எதிரில் கொண்டுவிட்டனன்.

அரசனும் இப்பெண்மணியின் ரூபலாவண்யங்களைக் கண்குளிரக் கண்டுமகிழ்ந்து அவளைத் தனதுமனைவியாக்கிக்கொண்டு மிக்க அன்புடன்ஆதரித்துவந்தான். இதைக்கண்ணுற்ற அரசனது மற்றமனைவிகள் பொறாமைகொண்டு அவளை அரசனது கண்பார்வையினின்றும் தந்திரத்தினால்மாற்றி இழிந்த வேலைகளைச் செய்வதற்காக நியமனஞ்செய்தார்கள். இங்ஙனம் சிலநாள்செல்லவே அரசன் இப்பெண்ணைப்பற்றி மறந்துவிட்டான். அரசனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டும் தனது விதியின் கொடுமையால் உண்டாகும் கெடுதிகளையெண்ணியெண்ணி அப்பெண்ணும் துயரமுற்றிருந்தனள்.

வெகுநாள்கழிந்து ஒருநாள் அரசன் தற்செயலாய் ஸ்நானகிருகத்தில் சுபத்திஙாரயை நோக்க, தன்னை அரசன் நோக்கிய விவரந்தெரிந்த அவள் கூக்குரலிடத்துவக்கினள். அதைக்கேள்வியுற்ற அரசன் அவளையழைத்து கூக்குரலின் காரணம் யாதென்று கேள்வியிட்டவுடன், அவள், தான் இழிந்த வேலைசெய்யும் அம்பட்டப்பெண் அல்லவென்றும் அந்தணர்குலத்துதித்த அருமைப்பெண்ணேதானென்றும் ஆணையிட்டோத, அவ்வாணையில் பூர்ணநம்பிக்கையுடையனாய் அரசன் அவளை முன்போலத் தனதன்பின்பெருக்கத்திற்கு இருப்பிடமாக எண்ணிவந்தான். இவ்விதம் கடைசி வரையிலும் இன்பமுடன் வாழ்ந்துவந்த இவ்விருவருடையவும் சந்தோஷத்தின் பயனாக 'அசோகன்' 'வீதாசோகன்' என்னும் இரண்டுதநயர் பிறந்தார்கள்'. என்பதே.

இக்கதையானது நம்பக்கூடியதோ அல்லவோ என்பதே சற்று சந்தேகத்தினுள் கிடக்கின்றது. ஏனெனின் அசோகனது பிறப்பைப் பற்றிப் பலவிடங்களிற் பலவிதமாய்க் காணலாம். 'அசோகாவதானம்'

என்ற புத்தசரித நூலில் "பிந்துசாரனது தகப்பன் நந்தனென்றும், நந்தனென்பவன் 'மஹாபத்மா' என்னுமரசனது புதல்வன் என்றும், 'மஹாபத்மா' 'காகவர்ணி' என்பவனது கொள்பேரனாகிய 'மஹா மண்டல'னுடைய புத்திரனென்றும், 'காகவர்ணி'என்பவன் மிதிவிராஜ மென்னும் இராஜக்ருஹத்தைத் தலைநகராகக்கொண்டிருந்த 'பிம்பிசார' னது புதல்வனாகிய 'அஜாதசத்ரு'வினது கொள்பேரனென்றும், சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

மகதாதிபனாகிய 'தனநந்தன்' என்பவனைச் 'சாணக்கியன்' என்ற அந்தண அமைச்சன் கொன்று, சந்திரகுப்தனை அவ்விடத்தில் அபி ஷேகஞ்செய்ததும், சந்திரகுப்தன் 24 வருஷகாலமும் அவனது மகன் பிந்துசாரன் 28 வருஷகாலமும் மகததேசத்தை யாண்டதும், பிந்து சாரனுக்கு 16 மனைவிகள் இருந்ததும், அம்மனைவியரிடத்து 'சுமனன்' 'திஷ்யன்' 'அசோகன்' முதலிய 101 புத்திரர் உண்டாயிருந்ததும் மற்றும் விஷயங்கள் சில பௌத்தநூற்களில் காணக்கூடும்.

(3) அசோகனது பால்யமும் அவன் அரசுரிமை பெற்றதும்.

பாலனாகிய அசோகன் பார்வையில் நல்லவனாகவிருக்காமல் விரூபி யாகத் தோன்றினன். ஆதலின் பிதாவுக்கு இவனிடத்தில் நேசமில் லாமற்போயிற்று. இவனது சுபாவமும் ஒழுக்கமும் யாவர்க்கும் விரும் பத்தக்கதா யிருக்கவில்லை. எச்சமயத்தில் நோக்கினும் ஒருவனை யல் லது மற்றொருவனை யடித்தோ, இடித்தோ, மற்றெவ்விதத்திலாவது உபத்திரவஞ் செய்துகொண்டிருப்பதே வழக்கமாயிற்று. தன் துர்ச் செய்கைகளால் மற்றவர் நொந்துகொண்டு துன்புறுவதை நோக்க இவன் வெகு உற்சாகமுடையவனா யிருந்தனன். காலப்பழக்கத்தினால் இவனிடத்து ஜனங்கள் உள்வெறுப்புக் கொண்டிருந்தாலும் இவனது கெட்ட குணங்களைக்கண்டு பயந்தே நடந்துவந்தார்கள். இங்ஙனம் அகமும் புறமும் விரூபியான இத்துஷ்டப் பிரபுவுக்கு 'தேவாநாம் ப்ரிய'* 'ப்ரியதர்சி' என்னும் இரண்டு நல்லபெயர்களை யடைவ

* தேவாநாம்ப்ரியம்—தேவர்களுக்கு மித்திரனாயுள்ளோன்.

ப்ரியதர்சி—கண்டவுடன்பிரியம்தோன்றும் தன்மையுடையவன்.

தற்கு எங்ஙனம் யோக்யதை கிடைத்ததோவென ஆச்சர்யமடைய வேண்டியதா யிருக்கின்றது.

பால்யகாலத்திலிருந்த தீயகுணங்கள் யாவும் யௌவனபருவம் அடைந்தபின்னரும் அவனைவிட்டு நீங்கவில்லை. ஆனதால் பிந்துசார னுக்கு இவனிடத்தில் வெகுளியும் துக்கமும் அதிகரித்தன. உடனே அவன் இவனைத் தனது அரண்மனையினின்றும் வெளியாக்கிவிடுவதே நலமெனக்கருதியிருக்கும் தருணம், பஞ்சாப்தேசத்தைச்சார்ந்த 'தக்ஷ சிலை' என்றநகரத்தில் ஓர் பெரிய சச்சரவுண்டாயிற்று. பிந்துசாரன், உடன் இக்கலகத்தை யடக்கிவருவதற்காக அசோகனை யனுப்பினான். 'அசோகன்' தக்ஷசிலாநகரத்தையடைந்ததும் அங்குள்ளோர் வர வேற்று வந்தனமளித்து உபசரித்தனர். பிறகு ஜனங்களிடம் சச்சர வின் காரணம் யாதெனக்கேள்வியுற்றவுடன், 'ஸூபேதார்' முதலிய உத்தியோகஸ்தர் தங்களுக்குத் தோன்றியவாறு காரியங்களை நடத்தி ஜனங்களுக்கு அஹிதத்தைச் செய்ததின்பொருட்டு க்ஷோபமுண்டான தென்றும், அரசனிடமோ அர்சனது குடும்பத்துடனோ யாதொரு வித பகையும் நேரிடவில்லையென்றும், விடையளித்தனர். இவ்விஷயத் தில் அசோகன் நம்பிக்கைகொண்டான். எங்ஙனமாயினும் அசோக னது வரவுடன் க்ஷோபம் கலைந்துவிட்டது.

அசோகன் தக்ஷசிலாநகரத்தில் சிறிதுகாலம் வாசம்செய்தான். இதனிடையில் அவன் தந்திரத்தினால் காஸ்மீர தேசத்தைக் கைவசப் படுத்திக்கொண்டான். பிறகு அவன் 'தக்ஷசிலை' யில் நின்றும் புறப் பட்டுத் தலைநகர்சென்று தனது பிதாவைக்கண்டு வணங்கியதும் பிந்து சாரன் மறுபடியும் இவனை 'உஜ்ஜைனி'யில் 'ஸூபேதார்' ஆக நியமித் தனுப்பினான். 'உஜ்ஜைனிக்குச் செல்லும் வழியில் பீல்ஸாயின் சமீ பத்துள்ள 'வெதிஸிரி' (வெதிஸகிரி இப்பொழுதுள்ள விஸ்நகரம்) யில் களைப்பாறுவதற்காகத் தங்கலானான். இவ்விடத்தில் வைத்துச் செல்வம் மிகுந்த ஓர் பிரபுவின் பெண்ணை மனைவியாக்கிக்கொண்டு உஜ் ஜைனீதேசத்திற்கு அவளை யழைத்துச்சென்றான். இப்பெண்ணின் பெயர் 'தேவி' என்பர். அழகிய இம்மனைவியிடத்து அசோகனுக்கு 'மஹேந்திரன்' என்ற புத்திரனும் 'சங்கமித்திரை' என்ற பெண்ணும் பிறந்தார்கள்.

அசோகன் 'வைஸ்ராய்'* ஆக 'உஜ்ஜைனி'யில் தாமசிக்கும்பொழுது மறுபடியும் 'தக்ஷசிலா' நகரத்தில் க்ஷோபமுண்டாயிற்று. உடன் பிந்துசாரன் இதையடக்கிவருவதற்காகத் தனது ஜ்யேஷ்டபுத்திரனாகிய 'சுசிம'னையனுப்பலானான். பிதாவினது கட்டளைக்கிணங்கி அவனும் அவ்விடம் சென்று வேண்டியமுயற்சிசெய்தும் எளிதில் நினைத்தகாரியம் பயனடையவில்லை. ஆனதால் அவ்விடத்தே தங்கலானான்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில், வயோதிக தசையையடைந்த பிந்துசாரன் சரீரசுகமற்றவனாய், தனது பிற்காலத்தில் 'சுசிமனை'யே இராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் பண்ணவேண்டியிருப்பதால் அவனை யுடனழைத்துவரும்படி அமைச்சரிடம் ஆக்ஞாபித்தனன். 'வல்லாடகன்' என்ற ஒரு பிரதான மந்திரியை சுசிமன் இதற்குமுன் அவமானித்திருந்தபடியால் மந்திரிமார் யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து அவனுக்கு இராஜ்யத்தை யளிப்பதில் மனமின்றி ஆளனுப்பாமல், அசோகனை வெகு சீக்கிரத்தில் வரவழைத்தார்கள். பிந்துசாரன் கி. மு. 273-இல் மரணமடைந்தான். மந்திரிமாரது உதவியுடன் அசோகன் பிதாவின்பதவியைக் கைப்பற்றினன். இச்சமாசாரமறிந்ததும் சுசிமன் சேனைகளுடன் தலைநகருக்கு வந்து அசோகனுடன் எதிர்த்தான். ஒன்றும் பயன்படவில்லை. ‡

(4) புத்தமதம்.

பூவுலகில் பலவிடங்களிலும் கி. மு. 6-வது நூற்றாண்டு புதிய பரிஷ்காரத்திற்கு உதயகாலமாயிருந்தது. 'ரோம்' சாம்ராஜ்யத்தில் 'ஏகராஜாதிபத்தியம்' நாசமடைந்து 'பிரஜாதிபத்தியம்' துடங்கியதும், 'க்ரீக்' தேசத்தில் தத்வசாஸ்திரத்தை முக்கிய விஷயமாகக் கணித்து வந்ததும், 'பாரஸீகா'திபதிகள் அயல்நாடுகளை ஜெயித்தடக்கமுயன்றதும், சீனதேசத்தில் நல்லொழுக்கத்தைப் போதிப்பிக்கும் புதியசட்டங்கள் வெளிவந்ததும், இந்தியாவில் 'புரோஹித' வர்க்கத்தைச் சார்ந்து பொறுமைகொண்டு விளங்கிய ஜனங்களது இடையில் 'ஸ்ரமணர்'

---

* இன்னும் பட்டாளத்தில் (சேனை) ஓர் உத்தியோகப்பெயராய் இது வழங்குகின்றது.

‡ மேற்கூறிய விடயங்கள் யாவும் பௌத்த நூல்களினின்றும் எடுக்கப்பட்டவை. பௌத்த தருமத்தின் மான்மியத்தைப் பெரிதாகக் காட்டும் பொருட்டு பௌத்த பண்டிதர் அசோகனைப்பற்றிய ஓரோர்கதைகள் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இவைகளே 'தந்தகதைகள்' எனப்படும்.

நிறைந்த 'மௌதம புத்தன்' அவதரித்துத் தனது கொள்கையை வெளிப்படுத்தியதும், மற்றும் இவ் வாறும் நூற்றாண்டிலாகும்.

இவ்விதம், இராஜாங்க முறைமையிலும், சதாசார விஷயங்களிலும், ஆன்மவிசாரத்திலும் ஒரேவிதம் உயர்கதி உண்டாயிருந்ததும், ஆசார பரம்பரையிலும் மந்திரத்திலும் மட்டும் அடங்கியிருக்கும் மதத்தினது நிலையை 'மனோதேவதை' அல்லது மன:சாக்ஷியை யடியாக்கியிருக்கும் புதியமதம் கவர்ந்துவிடுமென்று பயமுறுத்திக்கொண்டிருந்ததும் ஏகதேசம் கி.மு. 6-வது நூற்றாண்டிலாதலால் இந்நூற்றாண்டே பழஞ்சரிதத்தையும் புதிய சரிதத்தையும் அல்லது பழைய கிரமங்களையும் புதிய கிரமங்களையும் பகுத்தறியும் காலமென வோர் அறிஞனது கொள்கை.

இந்தியாவில் ஆரியரது மதம் ஆதியில் சமயத்தையொத்திருந்தது. காலம்சென்றுவந்ததும், ஜனங்கள் அதிகரிக்கவே தன்காரியமே தனக்கு முக்கியமாய்த் தோன்றியபடியால் மத விஷயத்தில் அநேக இடையூறுகள் நேரிட்டு, மதமென்றால் சில வெளியாசாரங்களைமட்டும் பின்பற்றி வருதல் என்றாய்விட்டது. இவ்விதம் நெடுநாள் கழிந்ததும் 'ஜாதிவியவஸ்தை' என்பது யாவராலும் அசக்கமுடியாத ஏற்பாடாய் வந்து முடிந்தது. எவ்வித பாபங்களைச்செய்யினும் அந்தணன் அந்தணனாகவே மதிக்கப்படுகின்றான். எவ்வித புண்யங்களைச் செய்யினும் சூத்திரன் சூத்திரனாகவே இருக்கின்றான். 'வேதங்கள் புருஷனால் நிர்மிக்கப்படவில்லை. ஜந்துக்களை வதைபண்ணி யாகம் செய்பவனுக்கு நற்கதி கிடைக்கும்' என்பது முதலிய அறிவுகளை ஜனங்களது இடையில் புகட்டி பிராமணமதம் ஜனசமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்துக்கொண்டுவந்தது.*

இவ்விதமிருக்க கி. மு. 557-வது வருஷத்தில் வட இந்தியாவில் 'கபிலவாஸ்து' என்னுமிடத்தில் 'சாக்ய' ராஜவம்சத்தில் 'மௌதமன்' என்னுமொருவன் பிறந்தான். அவ்வரசிளங்குமாரன், ஆரிய கிரந்தங்களையும், பிறவற்றையும் கற்றுமுடிந்ததும் அவைகளில் சொல்லியிருப்பனயாவும் உண்மையோவெனச் சிந்திக்கலாயினன்.

---

* இங்ஙனம் சிலரது கொள்கை.

'மனிதரது இடையில் ஜாதிபேதம் கூடுமோ? ஊண்கொள்ளல், கொடுக்கல், இவைபோல்வநின்றியமையாதாயினும் பொதுக்காரியமாகிய மதவிஷயத்தில் ஜாதிபேதம்கொள்ளுவது நீதியன்று. ஆகையால் இக்கட்டுப்பாட்டை நிறுத்தமுயலவேண்டும்.' என்றெல்லாவிசாரங்களும் அவனது மனதின்கண் தோன்றலாயின. பிறகு அவன் வம்பர்வீணர் எளியார் இவரையுய்வித்தற்குரிய வழிகளையும் தேடலானான்.

'பொருளைச் செலவுசெய்து பாபத்தைப் போக்குவது என்பது அசம்பந்தமாகும். ஒருவனுக்குவேண்டி மற்றொருவன் தெய்வத்தைத் தொழுவதால் தெய்வசகாயம் ஏற்படாது. முக்திபெறுவதற்கு இடையில் தேவதையோ ஆசிரியனோ வேண்டுவதில்லை. இல்லறத்தார் செய்யும் யாகாதிவினைகளும் துறந்தோர் செய்யும் தபஸ்ஸும் பயனையடையாது.' என்றெல்லாம் தனது கருத்தை வெளியிடவாரம்பித்தனன்.

'காமாதிகளுக் கடங்காமல் பிறர்க்குதவிசெய்துகொண்டு காலத்தைக்கழிப்பதே மனிதஜன்மத்தின் கருத்து. இவ்விதம் 'ஆன்மஸம்ஸ்கரணம்' செய்துகொண்டு இருக்கும் ஜீவிததசையே இல்வாழ்க்கையில் சுகமெனப்படுவது' என்ற போதங்களெல்லாம் அவனது மனத்துக்கண் உதிக்கலாயின. உடனே கௌதமன் புத்தனாய்விட்டான். இதே மதத்தினதுகொள்கையெனவும் வெளியிடத் துடங்கினான்.

பிறகு, அவன் 'ஆரிருளுய்த்துவிடும் அடங்காமை'யை நீக்குவதற்கும், நல்வினைகளை யுறுதிப்பொருளாகக் காப்பதற்கும், உரிய அரிய உபதேசங்களை உலகிற்கு உபதேசிக்கலானான். அந்தணர் சண்டாளர் பெரியர் சிறியர் என்னும் பகுதியால் தன் முறைமையை விடாது ஒழுகவேண்டும் அறத்தின் வழுவாத ஒப்பற்ற நிலைமையைக் கைக்கொண்டுவந்தனன். மனைவி புதல்வர் முதலாகிய சம்பந்தமுடையவரிடத்து இருப்பதுபோல உலகரிடத்தும் அன்புடையவனாயிருந்தான். இவ்விதமிருக்கும் இப்புத்தபகவனின் அருளப்பாடுகளை அங்கீகரித்து, ஜனங்கள் ஏராளமாய் அவனது மதத்திற் சேரத்துடங்கினர்.

உண்மையில், ஹிந்துமதத்தில் அப்பிரதானங்களாயிருக்கும் சிற்சில சதாசாரங்களைமட்டும் புத்தன் பிரதானமாக்கிச் செய்தவனேயன்றி அம்மதத்தில் சொல்லப்படாத புதிய தத்வங்கள் ஒன்றேனும் அவனால் சொல்லப்படவில்லை. ஹிந்துக்கள் ஆதிகாலத்தில் நடத்திவந்ததும்,

இடையில் நாசமடைந்ததுமாகிய சில ஒழுக்கங்களைமட்டும் தான் பரவச்செய்ததாக அவன் எண்ணினன். ஆயின் 'பொய்தீரொழுக்கநெறி நின்ற'வனாகிய 'கௌதமன்' யாகாதிவினைகள் நடத்தக்கூடாதென்றும் துறவோர் செய்யும் ஜபாதிகள் பயனையடையாதென்றும், தர்மம் அல்லது நல்லொழுக்கம் ஒன்றினால்மட்டும் ஜீவித சாபல்யம் ஏற்படும் என்றும் வற்புறுத்திக்கொண்டு இருந்தான்.

இப்புத்தமதமானது, வெகுநாள் மிக்க அன்புடனும் ஆதரவுடனும் ஜனங்களால் நடத்தப்பெற்றுவந்த ஹிந்துமதத்தை யறுதியாக்கும் எதிரியாய் முடிந்ததால் இதை 'அன்பகத்தில்லார்' சிலர் அநாதரித்தும் வந்தனர். இவ்விதம் கி. மு. 500 வருஷத்தினிடையில் இவ்விந்திய நாட்டில் அந்தணமதத்திற்கு இடையூறாகப் புத்தமதமும் பலபக்கங்களினும் பரவத்துடங்கிற்று.* கி. மு. 487-இல் 'தனக்குவமையில்லாதானு'கிய 'கௌதமபுத்தன்' 'அறவாழியந்தணன்றாள்சேர்ந்தான்' உடன் புத்தமதத்தைச் சார்ந்த 'சாக்கிய பிக்ஷுக்கள்' எல்லோரும் சேர்ந்து 'இராஜக்ருஹம்' என்னுமிடத்தில் ஓர் சங்கம் ஏற்படுத்தினர். அதற்கொரு நூற்றாண்டின் பிறகு 'வைசாலி'யில் வைத்து ஒரு பௌத்த சங்கம் நடைபெற்றது. இவ்விடத்தில் வைத்து புத்தமதம் இரண்டு சாகைகளாய்ப் பிரிந்தது.

(5) அசோகன் புத்தமதத்தைக் கைப்பற்றுதல்.

புத்தமதக் கொள்கைகள் பலவிடங்களினும் வந்துகொண்டிருக்கும் நேரத்தில் அசோகன் மகதநாட்டிக்கு அரசனாயினன். அது சுமார் கி. மு. 273-ல் என்று இதற்குமுன் கூறியுள்ளோம். அசோகன் அரசைப்பெற்றது 'நிறைநீராழி'யை நீந்திக்கடந்தென்றும், அரண்மனையிலுள்ள அரண்மகளிரையும், துணைபுரிய ஒரிளையவனை யொழித்து மற்றெல்லா அரசிளங்குமாரரையும், கொன்றொடுக்கி 'தனக்கே அரசுரிமைபூண்டது' என வசப்படுத்திக்கொண்டானென்றும், அங்ஙனம் கொலைசெய்தது தனக்கு எதிரிகள் கூடாதென்ற எண்ணத்தா

---

* 'கௌதம புத்தன்' காசிமாநகரில் 'தர்மசக்ர ப்ரவர்த்தனம்' நடத்திவருங்காலையில், மஹாவீராசிரியன் 'ஜைன'மதத்தை நிறுவத்துடங்கினன்.

லென்றும், மற்றும் சொல்வது தீபவம்சம். * பொய்புருவமாகிய தீபவம் சத்தினது இக்கூற்று அசோகன் பொறிச்சச்செய்திருக்கும் ஐந்தாவது ஆதேசத்தின் கருத்துப்படிக்கு எதிரியாய் நிற்கின்றது. §

ஆயின், கி. மு. 273-இல் அரசைக் கைப்பற்றிய அசோகனுக்கு முடிசூட்டுக்கொண்டாட்டம் நடந்தேறியது கி. மு. 269ல் ஆகும். இவ்விதம் நான்கு வருஷம் இடைகாண்பது பற்றி, நாட்டின் அவகாசத்தைப்பற்றி சச்சரவுகளும் சண்டைகளும் நேர்ந்திருக்கலாமென அனுமானிக்கக்கூடும். ஆனால் இவ்வனுமானத்தை யுறுதிப்படுத்தும் சத்தேதுக்கள் ஒன்றேனுமில.

பௌத்தனாவதற்கு முன், அசோகன், அசைவிலா மனவெழுச்சி யுடையவனும், தோன்றியவாறு நடப்பவனும், கொடுங்கோல் மன்னனுமாயிருந்தான். கொடூரத்தன்மையே உருவமெடுத்துதித்த வெகு துஷ்ட அரக்கனெனத் தோன்றுமாறு அவனது செயல்கள் இருந்தனவென்று பௌத்தநூற்களில் காணப்படுவது மேற்கூறியபடி புத்தமதத்தின் மான்மியத்தை விளக்குவதற்குப்போலும்.

(1) ஒருசமயம் 500 அமைச்சரும் ஒருங்குகூடி அவனது எண்ணத்திற்கு விரோதமாக நின்றனர். உடனதையறிந்த அசோகன் மிக்க கதமுடையனாய் உரையினின்றும் கத்தியெடுத்து 'வாழைப்பிண்டிகளை'ப்போல அவ்வவரது தலைகளை முறித்திடலாயினன்.

(2) பின், ஒருசமயம் அரசப்பெண்கள் உத்தியானவனம் சென்று அசோகமரத்தின் இலைகளையும் பூக்களையும் லக்ஷியமன்னியில் பறித்தெடுத்தெறிந்துகொண்டிருந்தனர். இதையறிந்த அசோகன் 'இப்பெண்கள் இச்செய்கையால் யான் அழகற்றவனென்று என்னிடம் பிரியமின்மையைக்காட்டுகின்றனர்' என்றெண்ணிக்கொண்டு அப்பெண்டீரை, வதைபண்ணினன் போலும்.

இவ்விதம் இராஜதண்டனைகளைத் தானே நடத்தி ஆதிபத்யத்தை மலினப்படுத்துவது இராஜநீதிக்குவிரோதமாதலின், சிக்ஷைகள் நடத்து

---

* மஹாவம்சம் முதலிய பௌத்த நூல்களிலும் இது காணக்கூடும்.

§ அவ்வாதேசத்தில் கி. மு. 256-இல் அசோகன், அயலோர், மங்கையர், முதலியோரது கற்பைக்காப்பதற்குச் சில உத்தியோகஸ்தர்களை நியமித்ததாகத் தெரியவருகிறது. இங்கு எல்லோரையும் ஆதியிலேயே கொன்றுவிட்டதாகச் சொல்லப்படுவதால் விரோதம் கண்டுகொள்க.

வதற்குத் தனியாய் ஒருவனை நியமிக்கவேண்டுவதாக அமைச்சர் அசோகனிடம் ஆலோசித்தார்கள். அதற்குடன்பட்ட அசோகன் 'சண்டமிரிகன்' என்னுமோர் பெரும் துஷ்டனைத் தெரிந்தெடுத்து, கொலைமுதலிய தண்டனைகள் நடத்துவதற்கு நியமித்தான். 'சண்டமிரிக'னே தந்தையைமட்டுமல்ல தாயையும் கொன்றவனுயிருந்தான்' அவனுக்குத் தண்டித்துக்கொண்டிருப்பதே சுகமாகத் தோன்றிற்று.

அசோகவர்த்தனனது கொடூரச்செயல்களைக் கண்டும் கேட்டும் ஜனங்கள் பயமுற்றிருந்தனர். கீழடங்கிய சிற்றரசர் எல்லோரும் நடுங்கத்தொடங்கினர். இவ்விதம் உலகத்தை அடக்கி ஆளுமவன், ஆக்கம், அதிகாரம், யௌவனக்கொழுப்பு, முதலியவைகளால் ஊக்கமுடையவனாய், தான் 'அகல்விசும்புளார் கோமான் இந்திரனே' யென்றும் தனது நாடு அவ்விந்திரனது அமராவதி என்றும் நினைக்கலானான். உலகில் குற்றம்செய்பவரைத் தண்டிப்பதற்காக ஓர் நரகத்தை (ஜயில்) தாபித்தான். இதைத் தாபித்தது உஜ்ஜைனியிலென்றுசிலரும் பாடலிபுரத்திலென்று மற்றோரும் கூறுவரா். இச்சிறையினகத்து 'யாதனாதண்ட'த்திற்குரிய சாதனங்கள்யாவும் (அதாவது சஸ்திரங்கள், சக்கிரங்கள், காய்ச்சிய எண்ணெய் நிறைந்த குடங்கள், சூலங்கள் முதலியன) தயார் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. இச்சிறையிட்டிருக்கும் கட்டிடத்தின் வெளிப்பக்கம் பார்வைக்கு நல்ல'தோற்றமுடையதாயிருந்தது. இவ்விடத்தினுள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ யாரேனும் சென்றுவிட்டால் அவரைத் திரும்பவிடாது அங்குவைத்தே கொன்றுவிடுவது அரசாக்ஞையாயிருந்தது. இவ்விதம் சிறந்து விளங்கும் நரகஸ்தாபனத்திற்கு 'சண்டமிரிகன்' அக்கிராசனாதிபதியாய் வீற்றிருந்தான்.

ஒருசமயம் இவ்விடத்தில் ஓர் விசேடசங்கதி நடக்கலாயிற்று. பௌத்த சன்னியாசி ஒருவன் பிச்சையெடுத்து நடப்பவனாய் அவ்விடத்தின் அழகைக்கண்டு செல்வவந்தன் வீடென்று நினைத்து அதனுள் புகுதலாயினன். உடனே கடைகாவலர் அவனைப்பிடித்துக் கைகால்களை யிறுகக்கட்டிச் சண்டமிரிகன் எதிரில் கொண்டுவிட்டனர். சன்னியாசியின் கருணைகூர்ந்த குறிப்பினை நோக்கிய சண்டமிரிகன் ஏதோ இரக்கமுடையவனாய் தெய்வம் தொழுதற்கு 4-மணிநேரம் இடைகொடுத்தான். இதனிடையில் மற்றொருவன் தெரியாமல்

இதற்குள் பிரவேசித்தான். உடனவனைக் காவலர் சண்டமிரிகன் ஆக்ஞைப்படி சக்கிரத்திலிட்டுச்சுற்றி வதைபண்ணிவிட்டனர். இதைக்கண்ணுற்ற சன்னியாசி பயத்தால் நடுங்கி மனிதஜீவிதத்தின் க்ஷணபங்குரதையைப்பற்றி யெண்ணி யெண்ணி 'அர்ஹத்' என்னும் உத்தமபதவியை யடைந்தான்போலும். 4-மணிநேரம் கழிந்ததும் இவனையும் பழுக்கக்காய்ச்சிய எண்ணெய்க்கடாரத்தி லிட்டார்கள். அப்பொழுதுற்றகாட்சி மிக்க விந்தையைக்கொடுத்தது. காய்ச்சிய எண்ணெய் மிக்க ஆற்றலுடன் ஆறிற்று. அக்னி தாபசக்தியைவிட்டு நீங்கிற்று. பத்மாசனத்திலிருக்கும் சன்னியாசியின் முகத்தினின்றும் ஒளிபரவிற்று. சண்டமிரிகன் இவ்விந்தையை யரசனிடம் அறிவிக்க அரசன் இதில் சந்தேகமுடையனாய் தானே நேரில்வந்து பார்க்கலானான். பார்வையிட்டதும் மிக்க பக்தியுடன் அப்பெரியாரைக் கடாரத்தினின்றும் இறக்கி அரண்மனைக்கு அழைத்துச்செல்லும் தருணத்தில் சண்டமிரிகன் 'அகம் சென்றார் புறம்போகார் என்னும் சட்டத்தை நினைப்பாயாக' வென்று தடுக்க, அசோகன் கோபம் மிகுந்தவனாய் சண்டமிரிகனை அக்கடாரத்திலிட்டுக் கொன்றுவிட்டுத் தான் சன்னியாசியை யழைத்துச் சென்றனன். கோவிலகத்தில் வாசஞ்செய்வித்தனன். தினந்தோறும் அசோகன் இச்சன்னியாசியைத் தொழுவருவதும் உபதேசங்களைக் கிரஹிப்பதுமாயிருந்து கடைசியில் புத்தமதத்தில் சேர்ந்தான் என்று சில நூற்கள் கூறுகின்றன.

பிந்துசாரமன்னனின் சிமந்த புதல்வனாகிய 'சுசீம'னின் புத்திரன் 'நிக்ரோதன்' என்பவன் பௌத்தனானதின் பிறகு அசோகன் புத்தமதத்தைச் சார்ந்ததாகவும் மற்றவிடங்களில் சொல்லியுளது. 'உபகுப்தன்' என்ற ஒருயோகியின் உபதேசத்தால் அசோகன் தனது நடபடிகளை மாற்றி புத்தமதத்தைக் கைக்கொண்டதாகவும் ஓர் கதையுண்டு.

புத்தமதத்தைச்சார்ந்த 'தர்மாசோகன்' கி.மு. 231-வது வருஷத்தில் மரணமடைந்தனன். இவ்விதம் கி. மு. 273-முதல் 40-வருஷங்களுக்குமேல் செங்கோல் செலுத்தி வந்த, 'உலகத்திற்கு உயிரெனச் சிறந்த' இவ்வசோகனது ஆளுகையில் அநேக விடயங்கள் நடந்திருக்கக்கூடும். இப்பெரிய இராஜ்யபாரகாலத்தில் இவ்வசோகன் ஒருதட

வைமட்டுமே யுத்தம் நடத்தியதாகக் காணப்படுகிறது. இவ்வமர் நடந்தது கி. மு. 261வது வருஷத்திலாகும். கலிங்கதேசம் முதலில் இவனது ஆளுகைக்குட்பட் டிருக்கவில்லை. அத்தேசம் கோதாவரியை யடுத்துக் குணதிசையாழியின் ஓரத்திலிருக்கின்றது. அசோகன் இந்நாட்டைப் பிரவேசித்து அங்குள்ளார் யாவரையும் தன் கீழடக்கி அவ்விடத்தையும் தன் கீழ்ப்படுத்திக்கொண்டு முனைமுடிவித்தனன். இப்போரில் அசோகனே ஜயமடைந்தானுயினும், அவன் அனேகாயிரம் ஜனங்கள் மரணமடைந்ததையும் துயரமடைந்ததையும்பற்றி, மிக்க கவலையுற்றான். இச்சமாசாரம், சமரில் மடங்கியவரது கஷ்டப்பாடுகளையும், மாண்டுபோயவரது எண்ணிக்கையையும், ஜயமடைந்தவனது பச்சாத்தாபத்தையுப்பற்றிச் சொல்லும் அசோகனது 13-வது சாஸன வாக்கியங்களினின்றும் வெளியாகும்.* இவ்வாதேசம் தர்மத்தைப் பற்றியும் விரிவாகக் கூறுகிறது.

தர்மம் என்னும் பதத்திற்கு வடமொழியில் அநேகம் அர்த்தங்கள் காணப்படுகின்றன. '[illegible]' என்று நாமலிங்கானுசாஸனத்திலும்,

[illegible]
[illegible] ..... [illegible] ... [illegible]

என்று அநேகார்த்த சங்கிரஹத்திலும் காணப்படுகின்றது. யாதொன்றினுல் உலகம் தரிக்கப்படுவதோ அல்லது யாதொன்று உலகத்தைத் தரிக்கின்றதோ' என்ற யௌகிகார்த்தமும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால்† 'தர்மம்' என்பதற்கு கிறிஸ்து மதம், பௌத்த மதம், என்றெல்லாம் இப்பொழுது சொல்லிவருவதுபோல 'மதம்' என்ற பதத்திற்குள்ள பொருளும் உண்டென்பது உணரற்பாலது.

உலகில் பிறப்போர் யாவரும் மதத்தைச் சார்தல், ஒழுக்கம் முதலிய சமுதாய நடபடிக்கையுடன் செய்யக் கடன்பட்டிருக்கும் எவ்வித

---

* See the Asoka Rock Edicts No. 13.

† '[illegible]' வட மொழியில் 'தர்ம' மென்பதற்கும்; திருவள்ளுவர் திருக்குறளின் வாயிலாக நமக்குபதேசிக்கும் 'அறம்' த்திற்கும்மிக்க, அர்த்தபேத முண்டென்பதையு முணர்க.

வினைகளுக்கும் பொதுப்பெயர் தர்மமென்பது. ஜாதி, தர்மம் இவ்விரண்டும் ஒன்றினையொன்று பற்றியே என்றுமிருக்குமென்பது ஹிந்துக்களது கொள்கை. ஒவ்வொரு ஜாதிக்கும் ஒவ்வொரு தர்மம் உண்டென்பது அவர் கருத்து. ஆயின் ஒருமுறையைக் கொண்டிருக்கும் ஒருவன் நடத்தும் தர்மம் மற்றொன்றைச் சார்ந்தவனுக்கு வெறுப்பையுண்டுபண்ணிவந்தது. அசோகனது காலத்தில் 'ஜாதிபாவனை' பலமாயிருந்தது. தர்மத்தைப்பற்றிய அறிவு ஹிந்துக்களுக்கு அன்றுமின்றும் ஒன்றேயாயினும், அசோகனால் கற்களில் வெட்டச்செய்திருக்கும் ஆதேசங்களில் காணப்படும் தர்மத்திற்கும் ஹிந்துக்களது கொள்கையிலிருக்கும் தர்மத்திற்கும் பொருள் வேறுபாடு சிறிது உண்டு. இவ்வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் புத்தமதத்தில் ஜாதிபேதம் அங்கீகரிக்கப்படாததே * * * *

தீயவொழுக்கத்தினால் துக்கத்தை யனுபவிப்பானென்பதும், தங்கள் தங்கள் வருணாசிரமங்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட ஆசாரத்தையுடையவனாயிருந்தால் அவன் எந்நாளும் இன்பமனுபவிப்பானென்பதும் அம்மதத்தினது காதல் கருத்தாகும். இவ்வசோகன்,

> யஸ்மிந் ஸ்வதர்மாநுவர்திநோ விஸஜந்து
> ஸர்வஜநாஸ்ஸுகமநுபவந்தி ந்யாயா: ।
> ஸர்வேஷாம் ஸ்வஸ்வதர்மாநுஸாரேண
> வ்யவஹாரஸமயஸர்வகாலஸுகமஸ்தம் ॥

(6) அசோகனது பதினான்குதர்மசாஸனங்கள்.

உலகத்தில் மதங்களை வெளியாக்கிய தத்வஞானிகளில், கிறிஸ்து, மகம்மது, கௌதமன் இவர்களால் நிறுவப்பெற்ற மதங்களை முதன்மையாய்ப் பரவச்செய்த 'ஸெண்டு பாள்' 'காண்ஸ்டண்டைன்' 'காலிப் ஓமர்' முதலியவர்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கின் அசோகனே இன்னவர்களில் வைத்து முதற்பெயரை வஹிக்கின்றான். இவ்வசோகனது கருத்து, பிராணிகளிடத்து அன்பை (ஸர்வதயா)முக்கியமாய்க்கைக்

* அசோக:
† ஸ்வஸ்வதர்மமர்யாதாக்ருதி:

கொண்டிருக்கும் புத்தமதத்தைத் தன்னாலியன்றமட்டும் உலகில் பிரசாரப்படுத்தி ஜனங்களைச் சுகிகளாக்கவேண்டும் என்பதாயிருந்தது. தனது ஆதிபத்தியத்தில் எங்கும் புத்தமதத்தை நடப்பாக்க உத்தேசித்து அவன் பலவித ஏற்பாடுகள்செய்து வந்திருந்தான். இவ்வேற்பாடுகளில் முக்கியமானது தர்மலிகிதங்களைப் பாறைகளிலும் தூண்களிலும் வெட்டச்செய்ததே. கற்களில் பொறிக்கப்பட்டவையைப் பற்றி முதலில் கூறுவோம். அரசனிடமிருந்து இவ்விகிதங்கள் புறப்பட்டவை யாதலின் இவைகளுக்கு ஆதேசங்கள் அல்லது சாஸனங்கள் என்று பெயர் வழங்கலாயிற்று. இவைகளில் 14 லிகிதங்கள் முக்கியமானவை. அவைகளில் சொல்லியிருக்கும் விடயங்களைச் சுருக்கமாக யீண்டெடுத்தெழுதுவேன்.

முதலாவது சாஸனம். *

இச்சாஸனம் 'தேவாநாம்ப்ரிய' னும் 'ப்ரியதர்சி' யுமாகிய மஹாராஜாவினது கட்டளையை முன்னிட்டு எழுதப்பட்டதாகும்.

யாகத்தின்பொருட்டு இங்கு (பாடலீபுர நகரில்) யாதொரு மிருகங்களையும் வதைசெய்யக் கூடாது. கள்ளும், மாம்சமும் அதிகமாய் உபயோகித்துவரும் 'ஸமாஜ'ங்கள் நடத்தக்கூடாது. ஏனெனின் இவ்விதம் 'ஸமாஜ'ங்கள் நடத்துவதில் கெடுதல் நேரிடுவதை மஹாராஜா பார்த்திருக்கின்றார். ஆனால் சிலவிடங்களில் மட்டும் இது தடுக்கப்படவில்லை.

இதற்குமுன்னெல்லாம் மாநிலவேந்தனது பாகசாலையில் (அடுக்களையில்) தினந்தோறும் 'ஸூப'த்திற்கு ஆக அநேகாயிரம் மிருகங்களைக் கொல்லுவது வழக்கமாயிருந்தது. இப்பொழுது இந்த லிகிதம் எழுதுங்காலத்தில் தினம் ஒன்றுக்கு இரண்டுமயிலும் ஒரு மானுமட்டுமே கொல்லப்படுகின்றன. ஆனால் மான் என்றும் உபயோகிப்பதில்லை. இனிமேல் இதை முற்றும் நிறுத்திவிடுவதாக நிச்சயித்திருக்கின்றோம்.

---

* 8 வரி ஐயம்யதம்மலிபிதேவாநம்பியேனபியதஸினா...

....

....

(இச்சாஸனம் சிதைந்திருந்த எழுத்தமையால் நன்கு விளங்கவில்லையெனப் புள்ளியிடப்பட்டது.)

இரண்டாவது சாஸனம். †

'தேவாநாம்ப்ரிய'னும் 'ப்ரியதர்ஸி'யுமாகிய மஹாராஜாவினது ராஜ்யத்திலும், சோளன், பாண்டியன், சத்தியபுத்திரன், கேரளபுத்திரன், இவரது இராஜ்யங்களிலும், சிங்களவர் தேசத்திலும், யவன மன்னனாகிய 'அந்தியோக்கஸ்'ஸின் ஆதிபத்தியத்திலும், அதற்குச் சமீபத்திலுள்ள எல்லாவிடங்களிலும் 'ப்ரியதர்ஸி'யாகிய மஹாராஜா பசு, பக்ஷி முதலிய எல்லாவித பிராணிகளுடையவும் ரோகங்களைச் சிகித்ஸைபண்ணுவதற்காகத் தகுந்தவற்பாடுகளைச் செய்துவருகின்றார். மனிதருக்கும், மற்றுப் பிராணிகளுக்கும் உபயோகப்படும் கிடையா மருந்துகளை மறுதேசங்களிலிருந்து வரவழைத்து நட்டு வளர்க்கச் செய்திருக்கின்றார். இதுபோலவே காய்கிழங்குகள் எங்கெல்லாம் அகப்படவில்லையோ (மூலாநி ச ஃபலாநி ச யத்ர யத்ர நாஸ்தி) அங்கெல்லாம் செடிகளும் மரங்களும் வளர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. மனிதருடையவும் மிருகங்களுடையவும் உபயோகத்தின்பொருட்டு இராஜவீதிகளில் 'ஸாலு' விருக்ஷங்கள் இருபக்கத்திலும் வரிசையாய் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கிணறுகளும் குழிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன.

மூன்றாவது சாஸனம். ‡

'தேவாநாம்ப்ரிய'னும் 'ப்ரியதர்ஸி'யுமாகிய மஹாராஜா இவ்விதம் சொல்லுகின்றார்.

13-வது அபிஷேக வருஷத்தில் (கி. மு. 256) எம்மால் இது ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

எனது ஆதிபத்தியத்தின் கீழ் நியமனம் செய்யப்பெற்ற 'யுதர்கள்' * (ஆயுக்தர்கள்) இராஜுகர்கள் (ரஜ்ஜுகர்கள்) 'பிராதேசிகர்' முதலிய உத்தியோகஸ்தர்கள் ஐந்துவருஷத்திலொருமுறை 'அநுஸம்யானம்' செய்யவேண்டும் (சர்க்கீட்டு போகவேண்டும்). மற்று காரியங்களுடன் கீழ் சொல்லும்படி அவர் தர்மோபதேசங்களையும் (தர்மாநுசிஷ்டி) நடத்திவரவேண்டும்.

---

† Asoka rock edicts No. 2.
‡ Asoka rock edicts No. 3.
ஸுஉப்யம்=பேயம் ஆன ஆஹாரம். பேயம்=குடிக்கயோக்யமானது.
* யுக்தா:, ஆயுக்தா, ராஜுகா:, ரஜ்ஜுகா:, ப்ராதேசிக,

தாய் தந்தைகளுக்குப் பணிவிடைசெயவதும், நட்பினர், (ஸாஹாயகர்) அயலோர், அந்தணர், சமணர், இவர்களுக்குத் தானம் செய்வதும், பிராணிகளை ஹிம்சைபண்ணாமலிருப்பதும்............ நல்லதாகும். சுருங்கிய செலவும் 'ஸாண்ட'மும் நல்லதாகும்.

நான்காவது சாஸனம் *

அநேககாலமாய் யாகத்தின்பொருட்டு பிராணிகளை வதைபண்ணுதல் அதிகரித்திருந்தது. பிராணிகளை ஹிம்சைசெய்துகொண்டிருந்தார்கள் .... அயலோர், அந்தணர், சமணர் இவர்களிடத்து ஜனங்களுக்கு நேசமில்லாமலிருந்தது.

ஆனல், இப்பொழுது மஹாராஜாவினது தர்மச்செய்கைகளால் எங்குபார்த்தாலும் தர்மமே முன்னதாக நிற்கின்றது. விமானங்கள், யானைகள், தீபங்கள் (அக்னிஸ்கந்தங்கள்) இவைகளுடன் நகரயாத்திரை நடந்ததில் ஜனங்களுக்கு மிக்க சந்தோஷமிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. மஹாராஜா தர்மோபதேசம் துவக்கிய நாள்முதல், ஜந்துக்களைக் கொல்லாமையும், அந்தணர், சமணர் இவரிடத்து ஆதரவும், தாய் தந்தையோருக்குப் பணிவிடையும் ஜனங்கள் செய்துவருதலால் இன்னும் தர்மச்செய்கையை அபிவிருத்திபண்ணுவதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்போகின்றோம். மஹாராஜாவினது, மக்கள், பேரர், கொள்பேரர், முதலியோர் கல்பாந்தகாலம்வரையிலும் தர்மத்தை அபிவிருத்திசெய்துகொண்டே இருப்பார்கள். தர்மமும், நல்லொழுக்கமும் உலகத்தில் குறையாமலிருப்பதற்காக இவ்லிகிதம் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

பிறர்மதத்தைத்தூஷித்து தான் கைக்கொண்டிருக்கும் மதமெல்லாவிதத்திலும் நல்லதெனப் பூஷித்து வருபவன் தனது மதத்தை நசிப்பித்துவரும் பாவியாகக்கடவன். * * *

ஐந்தாவது சாஸனம் †

'தேவாநாம்ப்ரிய' னும் 'ப்ரியதர்சி'யுமாகிய மஹாராஜா இவ்விதம் உத்தரவுசெய்கின்றார்.

---

* Asoka rock edicts No. 4.
† Asoka rock edicts No. 5,

நல்வினை துஷ்கரமாகும். நல்லகாரியத்தைச் செய்தவன் செய்ய முடியாத காரியமொன்றைச் செய்தவனாவன். எனது தனயர், பேரன்கள் முதலியோர் என்னைப் பின்பற்றி நடப்பார்களாயின் அது அவர்களுக்கு நல்ல பயனைக்கொடுக்கும்.

தர்மத்தினின்றும் தப்பி நடப்பது பாபமாகும். பாபமோ எளிதிற் செய்யக்கூடியது. எனது ஆளுகைக்கு முன் 'தர்ம மஹாமாத்திரர்கள்' என்னும் உத்தியோகஸ்தர்கள் உண்டாயிருக்கவில்லை. இவர்கள் தர்மகாரியத்தின்பொருட்டு எம்மால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள். யவனர், காம்போஜர், காந்தாரர், முதலிய எல்லா வகுப்பினரிடத்தும் தர்மத்தை ஸ்தாபித்து சம்ரக்ஷணைபண்ணுவதற்கும், வேலைக்காரர், அந்தணர் செல்வமிகுந்தவர், கெதியற்றவர், கிழவர், இவர்களுக்கு வேண்டியவைகளைச் செய்துகொடுப்பதற்கும், அநீதியாய்ச் சிறையிலடைத்தல், அடித்தல், முதலிய தண்டனைகள் நடக்காமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளுவதற்கும், நியாயமாய்த்தண்டிக்கவேண்டுமிடத்தும் தயவுடன் இருப்பதற்கும், எளியோரைச் சகாயிப்பதற்கும், இங்கு பாடலீபுரத்திலும் மற்றெல்லா முக்கிய நகரங்களிலும் இருக்கும் பெண்களது கற்பைக் காப்பதற்கும், தானத்தைச் சரிவர நடத்திக்கொண்டுபோவதற்கும் வேண்டி 'தர்ம மஹாமாத்திரர்' நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள்.

இவ்விதமானது நீடூழிகாலம் நிலைநிற்கட்டும். எனது ஜனங்கள் அறத்தினின்றும் அணுவேனும் வழுவாமல் இவ்வாதேசங்களை யனுசரிப்பாராக.

ஆறாவது சாஸனம் *

சீக்கிரத்தில் காரியங்களை நடத்துங்கள், தூதுவர் வழியாகச் சமாசாரங்களை யுடனுடன் அறிந்துகொள்ளுங்கள். யான் ஆக்ஞையிடுவது என்னவெனின், யான் உண்ணும்பொழுதும், அந்தப்புரத்திலிருக்கும்பொழுதும், உத்தியானவனத்தில் உலாவும் சமயத்திலும், மற்றேது சமயத்தாயினும் ஜனங்களுடைய சங்கதிகளைப்பற்றி உடனுடன் 'ப்ரதிவேதகர்' வழியாக அறிய விரும்புகிறேன். எவ்விடத்திலும், எச்சமயத்திலும் அவர்களுக்கு நன்மைசெய்யச் சித்தனாயிருக்கிறேன். நான் இவ்வுலகில் ஜீவித்திருப்பது ஜனங்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்வதற்காகவே. நான் இச்சாஸனத்தைப் பாறையில் பொறிக்கச்செய்வது இது வெகுகாலம் நிலைநிற்கவேண்டுமென்னும் உத்தேசத்துடனும்,

* Asoka rock edicts No. 6.

என்னைப் பின்பற்றிவரும் அரசர்கள் என்னைப்போல் இவ்விஷயத்தில் கருத்துடனிருக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடனுமாகும்.

ஏழாவது சாஸனம் *

எனது ஆதிபத்தியத்தின்கீழ் பலஜனங்கள் பலமதத்தைப் பின் பற்றி வருகின்றனர். இவரெல்லோரும் சுகமாயிருக்கக்கடவர். ஏனெனின் இன்னவர்கள் இந்திரியங்களை வசியம்பண்ணி மனசுத்தியுடன் இருக்கவேண்டும் என்ற கருத்துடையவர்கள்; * - *

எட்டாவது சாஸனம் †

முன்னெல்லாம் அரசர்கள் மனோவினோதத்தின்பொருட்டு வேட்டையாடுவதற்கு வேண்டி 'விஹாரயாத்திரை' செய்துவந்திருந்தனர். ஆயின் 'தேவா நாம்ப்ரிய'னும் 'ப்ரியதர்சீ'யுமாகிய மஹாராஜா 11-வது அபிஷேக வருஷத்தில் (கி. மு. 259) 'ஸம்போதிபராயண'ராய் 'தர்மயாத்திரை' ஆரம்பித்திருக்கின்றார். இவ்யாத்திரை துடங்கியது அந்தணர், சமணர், இவரைத் தர்சித்து தக்ஷிணை கொடுப்பதற்கும், குருஜனங்களைக் கண்டு அவர்களுக்குப் பொருளுதவி செய்வதற்கும், ஒவ்வொரு இடங்களையும் நேரிற்கண்டு அங்குள்ளவர்க்கு தர்மோபதேசம் செய்வதற்கும், தர்மத்தைப்பற்றிய வாதப்பிரதிவாதங்கள் நடத்துவதற்கும், வேண்டியாம்.

இங்ஙனம் 'விஹாரயாத்திரை'க்குப் பதிலாக 'தர்ம யாத்திரை' நடத்துவதில் மஹாராஜா சந்தோஷமுடையவரா யிருக்கின்றார்.

ஒன்பதாவது சாஸனம் §

இவ்வாழ்க்கையில் ஸ்திரீ புருஷர்கள் அநேகம் மங்களகாரியங்கள் செய்வது வழக்கம். மங்களகாரியங்கள் செய்யவேண்டியவைகள்தான். ஆனால் அவைகளைக்கொண்டு பிரயோஜனமொன்று மில்லையென்றே

---

* Asoka rock edicts No. 7.
† Asoka rock edicts No. 8.
§ Asoka rock edicts No. 9.

சொல்லலாம். 'தர்ம மங்கள காரியங்க'ளோவெனில் மிக்க பயனை யளிக்கின்றன. அவை யாவன:—தாஸரிடத்தும் வேலைக்காரரிடத்தும் மிக்க தயவுடன் பெருமாறுதல், குருஜனங்களை வெகுமதித்தல், அந்தணர், சமணர், இவர்களைப் பூஜித்து தக்ஷிணையளித்தல் முதலியனவாம்.

தான் நினைத்தகாரியம் பயனையடையுமளவாக 'தர்ம மங்கள கர்ம'ங்களைச் செய்யவேண்டும். இவ்விஷயத்தை எல்லோரும் எல்லோரிடத்திலும் சொல்லவேண்டும். 'தர்ம மங்கள கர்ம'ங்கள் சாசுவதமாயிருக்கக்கூடியவை. இல்லறத்தில் அது பலனைக் கொடுக்காவிடினும் மற்றொருகாலத்தில் பயனை யளிக்குமென்பதில் ஐயமில்லை, * *

பத்தாவது சாஸனம்*

இப்பொழுதும் மேல்வருங்காலத்திலும் தர்மத்தைக் கைக்கொண்டே நடக்கவேண்டும். நம் நாட்டிலுள்ள ஜனங்கள் யாவரும் 'தர்மோக்த விதி'களைக் கைப்பற்றி அதன்படி நடக்கின்றார்கள் என்பதில்மட்டுமே மஹாராஜா புகழைத்தேடுகின்றார். யாம் இப்பொழுது சில காரியங்களை நடத்திவருகின்றனம். அவையெல்லாம் மேல் நிகழும் காலத்தை யுத்தேசித்துச் செய்யப்பட்டனவாகும். ஜனங்கள் எல்லோரும் ஆபத்தில்நின்று தப்பிக்கொள்ளவேண்டும். 'அப்புண்ய'த்தையே 'ஆபத்'தென்று சொல்லுவது. அதினின்றும் ரக்ஷைப்படுவது எளிதில் முடியாது. ஆகையால் இவ்விஷயத்தில் மிக்க சிரத்தை பாராட்டவேண்டும்.

பதினொருவது சாஸனம்†

தூதவரிடத்து அன்பைக்காட்டுதல், தாய் தந்தைகளுக்குப் பணிவிடைசெய்தல், நட்பினர், அயலோர், சமணர், அந்தணர், ஸம்ஸ்தூதர்? முதலியோருக்குப் பொருளுதவி செய்தல், இவைகளையே

* Asoka rock edicts No. 10.
† Asoka rock edicts No. 11.

'தர்மதான'மெனச் சொல்லுகின்றோம். இதனால் இவ்வுலகத்தில் இன்பமும் மேலுலகத்திம் 'அநந்தமாய புண்யமும்' உண்டாகின்றன.

பன்னிரண்டாவது சாஸனம்*

எவ்வித மதத்தைச்சார்ந்து கிருஹஸ்தனாகியோ சன்னியாசியாகியோ இருந்தாலும் சரி, அவர்களை மஹாராஜா பூஜைசெய்து உபசரித்துவருகின்றார்.

ஆனாலவர் இவ்வுபசாரங்களை யொன்றையும் காரியமாகக் கணிக்கவில்லை. தான் ஒருமதத்தைக்கொண்டு பிறர்மதத்தைத் தூஷிப்பது அரிது. ஏனெனின் ஏதேனுமொரு காரணம்பற்றி எல்லாமதங்களும் பூஜிக்கத்தக்கவையா யிருக்கும்.

பதின்மூன்றுவது சாஸனம்†

'தேவானாம்ப்ரிய'னும் 'ப்ரியதர்சி'யுமாகிய மஹாராஜா 9வது அபிஷேக வருஷத்தில் 'கலிங்கரை'ப் போரில் வென்றார். இப்போரில் ஒருநூற்றைம்பதினாயிரம் ஜனங்களைப் பிடித்துச் சிறையிலடைத்தார். நூறாயிரம் ஜனங்கள் மரணமடைந்தார்கள். இதற்கும் அனேக மடங்கு ஜனங்கள் பலவிதத்தில் நாசமடைந்தனர். கலிங்கதேசத்தை, தன் கீழடக்கி அத்தேசத்திலும் தர்மோபதேசத்திற்காக ஜனங்களை நியமித்தார். * * * *

மஹாராஜாவினது அபிப்பிராயத்தில் உத்தமமான ஜயம் தர்மஜயமேயாகும். ஆகையால் எல்லோரும் தர்மபரிபாலனத்திற்குவேண்டியமுயற்சி செய்துவாருங்கள். அறிஞர் தர்மோபதேசத்திற்குப் புறப்படவேண்டும். மஹாராஜா தன்னுடைய நாட்டிலும் அயல் நாடுகளிலும் தர்மத்தைப் பரவச்செய்திருக்கின்றார். மேற்கு யவனராஜனாகிய 'அந்தியோக்கஸ்தியோஸ்' என்பவனது 'ஸிரியா' தேசத்திலும் அதன் வடக்கு 'தாலமி' 'அந்திகோணஸ்' 'மாகஸ்' 'அலக்ஸாந்தர்' இவரது

---

* Asoka rock edicts No. 12.
† Asoka rock edicts No. 13.

ராஜ்யங்களிலும், தெற்கு 'சோழன், பாண்டியன், தாமிரபர்ணி, (ஸிலோன்?) யவனர், காம்போஜர், நாபங்கிகன், போஜர், பிதிநகர், ஆந்திரர், புளிந்தர், இவரது நாடுகளிலும் தர்மாசரணம் செய்துவருகின்றனர். * * * இக்காரியத்தின்பொருட்டே இச்சாஸனம் வரையப் பெற்றது.

பதினான்காவது சாஸனம்*

மஹாராஜாவினது ஆக்ஞைப்படி இச்சாஸனங்கள் எழுதப்பட்டன. மஹாராஜாவின் ஆதிபத்தியம் மிக்க விஸ்தாரமுடையது. எல்லாச் சாஸனங்களையும் ஒன்றுபோல விஸ்தரிக்கவேண்டியதில்லையென்று சிலவற்றைச் சுருக்கமாகவும் சிலதை விரிவாகவும் எழுதியிருக்கின்றனம். இதுகாறும் அநேகம் சாஸனங்கள் வரைந்தாய்விட்டன. மேலும் அநேகம் எழுதப்போகின்றோம்.

சில வாக்கியங்கள் ஒருதடவைக்குப் பலதடவையாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அது, விடயத்தின் சுவையனுசரித்தாயிருக்கும். இவ்விதம் பலதவணை சொல்லியாவது ஜனங்களை யனுசரிக்கச்செய்யவேண்டுமென்பதே கருத்து.

பொருள் மாறி விளங்கியோ அல்லது வெட்டப்பட்டவனது சிரத்தைக் குறைவினாலோ வாசகங்கள் முழுதும் பொறிக்கப்படவில்லையென்றும் வரக்கூடும். ‡

(7) இச்சாஸனங்களைப்பற்றிய மற்றவிவரங்கள்.

மேற்கூறிய 14 சாஸனங்களையும் அசோகன் தனது ஆதிபத்தியத்தின்கண் ஜனசஞ்சாரம் அதிகமாய் ஏற்படும் பட்டணங்களிலும் இராஜவீதிகளின் ஓரங்களிலும் ஜனங்களது கண்பார்வை எளிதில்படும்படி பாறைகளில் வெட்டச்செய்திருக்கின்றான். ஆயின், மிக்க இடங்களி

---

* Asoka Rock Edicts No. 14.

‡ இச்சாஸனங்களைப் படிப்போர் அசோகனது பெருந்தன்மையைப் பற்றி அறியக்கூடும்.

லும் இருக்கக்கூடிய இவ்வாதேசங்கள் காலப்பழக்கத்தினாலும் எதிரிகளின் முன்னேற்றத்தினாலும் இப்பொழுது நஷ்டமாய்விட்டன. நாளதுவரையில் ஏழு இடங்களில்மட்டுமே இவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விடங்களின் விவரத்தைக் கீழ்ச்சொல்லுவேன்.

1-வது 'ஷாஹபாஜ்கஹி' என்னுமிடத்துள்ளது. இவ்விடமானது இவ்விந்தியா மஹாராஜ்யத்தின் வடமேற்குத்திசையில் 'பேஷாவர்' ஜில்லாவில் 'யூஸுப்ஸாயி' என்னும் தாலூக்கைச் சார்ந்ததாகும். கஹி' என்ற பதத்திற்கு 'கோட்டை' என்பது பொருள். இவ்விடம் சிந்து நதிக்கரையிலுள்ள 'அதக்' என்ற விடத்தினின்றும் வடமேற்கு 25 மைல் தூரத்திலும், 'பேஷாவர் பட்டணத்தினின்றும் வடகிழக்கு 40 மைல் தூரத்திலுமிருக்கின்றது. இவ்விடத்தின் தென்கிழக்குப் பாகத்தில் ஓர் குன்றின் சரிவில் பாறைகளுள. இப்பாறைகளில் மேற்கூறிய 14 ஆதேசங்களும் காணக்கூடும். 24 அடி நீளம் 10 அடி உயரம் 10 அடி கனமுமுள்ள ஓர் வெண் கற்பாறையில் 13 ஆதேசங்கள் கொத்தப்பட்டிருக்கின்றன. 'ஷாஹபாஜ்கஹி'யின் சமீபத்தில் 'கபர்தகிரி' என்னுமோர் கிராமமுளது. ஆனதுபற்றிப் போலும் இச்சாஸனங்களை 'கபர்தகிரி சிலாலிகிதங்கள்' (கபர்தகிரி?) என்று வழங்கிவருவது.

2-வது 'மான்ஸா' என்ற விடத்துள்ள சாஸனம். இவ்விடம் இந்தியா சமஸ்தானத்தின் வாயுமூலையில் 'ஸெண்ட்ரல் பிராவின்ஸ் 'ஹஸாரா' ஜில்லாவைச்சார்ந்தது. இது 'ஆபொட்டாபாத்' என்ற விடத்திலிருந்து 15 மைல்தூரத்திலிருக்கின்றது. 'ஸெரி'(ஹட்டாரக) என்ற புண்ய ஸ்தலத்திற்குச் செல்லும் பாதையின் அருகில் யாத்ரை ஜனங்கள் எளிதில் நோக்கும்படியாக இது எழுதப்பட்டுளது. இக்கற்பாறையின் ஒருவசத்து 12-வது லிகிதமும் மறுவசத்து 13 லிகிதங்களும் காணப்படுகின்றன. இவ்விரண்டு இடங்களிலும் 12-வது சாஸனத்திற்குப் பிராதானியம் கொடுத்திருக்கின்றது.

3-வது 'கால்ஸி'யிலுள்ளலிகிதம். 'டேராடூன்'ஜில்லாவைச்சார்ந்த 'ஸஹாரன்பூரி'ல்நின்றும், 'சேனைகளது இருப்பிடமாகிய 'சக்ராதா' என்றவிடத்திற்குச்செல்லும் ரோட்டிற்குச்சமீபம் 'மஸூரி' (மான்ஸூரி) என்றவிடத்திலிருந்து மேற்கு 15-மைல்தூரத்தில் 'கால்ஸி' என்னுமோர் இடமுண்டு. இதற்குத் தென்பாகத்தில் $1\frac{1}{2}$ மைலுக்கப்பால், அடியில் 10 அடி கனமும் அதன்மேல் 6 அடி கனமுமுள்ள ஓர்பாறையில் 'ப்ராஹ்மீ' என்னு மெழுத்தின் பழையவடிவில் 14 சாஸனங்களும் சரியாகக் கொத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

4-வது 'ஸோபார'த்திலுள்ள சாஸனங்கள். பம்பாய் பட்டணத்தின் வடக்கு 'டாணா' ஜில்லாவைச்சார்ந்த 'ஸோபாரம் என்னுமிடத்தில் (ஸ-ஒவா-ர) 8-வது லிகிதத்தின் சில வரிகள்மட்டுமே காணப்படுகின்றன. மற்றவையெல்லாம் அழிந்துபோயின போலும்.

5-வது 'கிர்நார்' லிகிதம். கி. பி. 1822-ல் 'கர்ணல் டாட்' என்ற ஆங்கிலேயர் இச்சாஸனத்தைப்பற்றிய விவரணமொன்று முதன்மையாய் வெளியிட்டனர். 'காடியாவாஸ்' (ஸுராஷ்ட்ர) என்றவிடத்தைச் சார்ந்த 'ஜுநாகட்' என்னும் ஸ்தலத்திற்குச் சமீபம் 'கிர்நார்' என்ற ஓர் மலையில் ஒரு பாறையின்கண் இச்சாஸனங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் இப்பாறை நாளடைவில் மண்ணினடியிலாய்விட்டது. பிறகு ரஸ்தாவெட்டும்பொழுது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இதில் சிலபாகம் உடைந்துவிட்டது.

6-வது 'யௌலீ' லிகிதம். 'ஓரிஸ்ஸா' தேசத்தில் 'பூரி' ஜில்லாவில் 'ஸ-வநேஸ்வர' என்றவிடத்தினின்று 7-மைல் தெற்கு 'யௌலீ' என்ற ஓர் கிராமமுளது. அதனையடுத்திருக்கும் ஓர்மலையின் பாறையில் லிபிகள் காணப்படுகின்றன. இவ்வக்கிரஹாரமானது 'ஜமந்நாத'த்தினின்றும் வடக்கு 20 மைல் தள்ளிநிற்கின்றது.

7-வது 'ஜௌகஸ்' லிகிதம். 'கஞ்ஜாம்' ஜில்லாவில் 'பேஹராம் பூர்' தாலூக்காவில் 'இருஷிகுல்ய' நதியின் வடக்குக் கரையில் இருக்கும் 'பேஹராம்பூர்' பட்டணத்தினின்றும் 14 மைல் தூரத்தில் 'ஜௌகஸ்' என்னுமிடமுண்டு. 'ஜௌகஸ்' என்னும் பதத்திற்கு 'அரக்குக்கோட்டை' என்பது பொருள். கோட்டையினது ஓரங்களில் எதிரிகள் பிரவேசிக்காமலிருக்குமாறு அரக்கு பூசப்பட்டிருந்ததால் இப்பெயர் வழங்கியது போலும். இவ்விடத்தின் மத்தியில் இருக்கும் ஓர் பாறையின் தென்கிழக்குப் பாகத்தில் லிகிதம் வரையப் பெற்றிருக்கின்றது.

'தௌலி' 'ஜௌகஸ்' இவ்விரண்டு இடங்களிலும் உள்ள சாஸனங்களில் 11-ம் 12-ம் சாஸனங்கள் காணப்படவில்லை. ஆனாலதற்குப் பதிலாக வேறு இரண்டு லிகிதங்கள் இருக்கின்றன. அவை தர்மத்தைப்பற்றியதே.

(1) மாசந்தோறுமுள்ள புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தன்று இவ்வாதேசங்களை ஜனங்களிடம் வாசித்துக் காண்பிக்க வேண்டும்.

(2) பட்டணங்களிலும் மற்ற விடங்களிலும் ஜனங்களை சரியான காரணமன்னியில் தண்டிக்கக்கூடாது.

(3) உத்தியோகஸ்தர் ஜனங்களை சங்கடப்படுத்தாமலிருப்பதற்காக இவ்வாதேசங்கள் பாறையில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இவ்விஷயங்கள்மட்டும் இவ்விரண்டுசாஸனங்களிலும் அதிகமாய்க் காணப்படுகின்றன.

இனி, ஆங்காங்குக் காணப்படும் சில ஒற்றைச் சாஸனங்களையும், தூண்களில் பொறிக்கப்பட்டவைகளையும், அசோகனது இராஜாங்க முறைமை, முதலியவைகளையும் பற்றி மற்றொருமுறை கூறுவேன்.

இவ்வாராய்ச்சியில் எனக்கு மிக்க உதவிபுரிந்த ரிட்டயர்ட் தாசில்தார் எம். வி. நாராயண பிள்ளை B. A., அவர்கள்மாட்டு யான் நன்றிசெலுத்தக் கடப்பாடுடையேன்.

𑌅𑌵𑌿𑌨𑌯𑌮𑌪𑌨𑌯𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌦𑌮𑌯𑌮𑌨𑌃 𑌶𑌮𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍃𑌗𑌤𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌮𑍍 ।
𑌭𑍂𑌤𑌦𑌯𑌾𑌂𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌯 𑌤𑌾𑌰𑌯𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌸𑌾𑌗𑌰𑌤𑌃 ॥

வெங்கடராம சர்மா,
155 சாலை, திருவனந்தபுரம்.

உ

சிவமயம்.

நன்னூல்.

நன்னூல் என்பது "சனகைச் சன்மதிமுனியருள் பன்னருஞ் சிறப்பிற் பவணந்தி என்னு நாமத்திருந்தவத்தோனா"லே, அகத்தியந் தொல்காப்பிய முதலிய முந்து நூல் வழியே "சில்வகை யெழுத்திற் பல்வகைப்பொருளைச் செவ்வனாடியிற் செறித்தினிதுவிளக்கித் திட்ப நுட்பஞ் சிறந்தன சூத்திரங்களாற் செய்யப்பட்டதோ ரிலக்கணநூல். இது, ஐயிருகுற்றமுமகற்றியம்மாண்பொடு முப்பத்திரண்டுத்தியு மமைந்துள்ளது. கற்போரினிதுணர்ந்துகொள்ளுமாறு தொகை வகை விரியிற் றரப்பட்டது. தமிழ்ப் பதங்களைப் பகுத்துணர்ந்து கொள்ளுமாறும் வடமொழிப்பதங்கள் தென்மொழிக்கண்வந்து வழங்குமாற்றை இனிதுணர்ந்து கொள்ளுமாறும் தென்மொழி யிலக்கண நூலுணர்ச்சியோடு தமது வடமொழி யிலக்கணநூலுணர்ச்சியுங் கொண்டு பவணந்தியார் பதவியற்கணமைத்த புது விதிகளும் தன்னுள் வாய்ந்துள்ளது. இத்துணை பெருமைவாய்ந்ததாகிய இந்நன்னூலின் சிறப்பு நோக்கியே, இதனை; இலக்கணக்கொத்து நூலாரும் "முன்னோ ரொழியப் பின்னோர்பலரினுள் நன்னூலாருக் கெந்நூலாரு மிணையோ வென்னுந் துணிவே மன்னுக" எனப் பவணந்தியாரைப் புகழும்வாயிலாற் புகழ்ந்தனர். இங்ஙனமே, "பல்கலைக் குரிசில் பவணந்தி யென்னும் புலவர் பெருமான்" என நன்னூல் விருத்தியுரைகாரரும் புகழ்ந்தனர். இலக்கண விளக்கநூலாரும் இதனையே அங்கீகரித்து இதன்கணுள்ள சூத்திரங்களையே தந்நூலினும் பெரும்பாலும் பொருத்தியாத்தனர். இதன் சிறப்புநோக்கியே பலர் காண்டிகைசெய்தனர். பலர் பிரகடனஞ் செய்தனர். இதன் சிறப்புநோக்கியே விரிவுரையு மெழுந்தது. தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தி முதலியவற்றிலே சிவஞான சுவாமிகளும் இதன் சிறப்பைப் பலவிடங்களிற் புகழ்ந்தனர். ஸ்ரீலஸ்ரீ. ஆறுமுக நாவலர் பெருமானும் இதன் சிறப்பு நோக்கியே இதன் காண்டிகை விருத்திகளைத் திருத்தமுற அச்சிட்டனர். மஹாமஹோபாத்தியாயர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்களும் தாம் புதிதாகப் பதித்த இந்

நன்னூன் மயிலைநாத ருரையின் முகத்திற் றாமுரைத்த நூலாசிரியர் வரலாற்றிலே இதனையும் இதனாசிரியரையும் நன்கு புகழ்ந்தனர். சுன்னாகம் வித்துவ சிரோமணி அ. குமாரசுவாமிப் புலவரும் தாமியற்றிய புலவர் சரித்திரத்திலே பவணந்தியாரைக் கூறுங்கால் "இந்நன்னூல் பாணினி வியாகரணம் போலச் சில்வகையெழுத்திற் பல்வகைப்பொருள்சொலுந் திட்பநுட்பஞ் சிறந்தது" என இதனைப் புகழ்ந்தனர், இதுவே தற்காலத்தில் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலுமுள்ள செந்தமிழ்க்கழகங்களிலும் ஆங்கிலக் கல்லூரிகளிலுங் கற்பிக்கப்படுகின்றது. சுருக்கிச் சொல்லுமிடத்து இதனை அங்கீகரியாதார் இல்லை என்றே சொல்லலாம். அங்ஙனமாக:

இந்நன்னூலைப் பவணந்தியார் பிழைபுறச் செய்தனர் என்று இராமநாதன் காலேஜ்; தலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீ நவநீதகிருஷ்ண பாரதியாரவர்கள் தாமெழுதிச் செந்தமிழில் வெளிப்படுத்திய "தொல்காப்பியமும் பிற்காலத்தாரும்" என்னும் விஷயத்திலே கண்டனஞ் செய்தனர். நன்னூலாரைப் புகழ்ந்தாரையன்றி இகழ்ந்தாரை நாமிற்றைவரை யறியோம். மஹாமஹோபாத்தியாயர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்களும், செந்தமிழ்ப் பத்திராதிபராயிருந்த சேதுபதி சமஸ்தான வித்துவான் ரா. ராகவையங்காரவர்களும், இப்போது செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியரா யிருக்கும் வித்துவான் திரு. நாராயணையங்காரவர்களும், சுன்னாகம் வித்துவ சிரோமணி அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களும் முதலிய தற்கால வித்துவ சிரேட்டர்களும் இதனைக்கண்டிக்க முன் எழுந்திலர். இப்போது பாரதியாரவர்களே முன் எழக்கண்டனம். இது பேராச்சரியமே.

பாரதியா ரவர்கள்போலவே இன்னும் பலர் சேனாவரையர், பரிமேலழகர், நச்சினார்க்கினியர் முதலிய உரையாசிரியர்களையும் *கண்டித்துப் பேர்படைக்கலாமென்று முன் எழுந்தனர். எழுகின்றனர். ஆனால் அவர்களுளொருவரும் பாரதியாரவர்களைப்போல நூலாசிரியரைக் கண்டிக்க முன் எழுந்திலர். ஆகையால் அவர்கள் பாரதியாரவர்களிற் புத்தியுடையவர்களே. முன்னூல்களையும் உரைகளையும் கண்டித்துப் புகழ்பெற விரும்பும் பாரதியார் முதலியோர் தாம் புதிய

---

* அபிப்பிராயங் கூறுவதன்றிக் கண்டிப்பது தகுதியன்று.

நூலுரைகளியற்றப புகழ்படைத்தாலென்னை? அஃது அவர்களான் முடியாதுபோலும். நிற்க.

ஒருவரைக் கண்டனஞ்செய்பவர் அவரினும் அறிவாற்றல்களான் மிக்கவராயன்றோ விருத்தல்வேண்டும். இன்றேல் அவர்கண்டனம் எங்ஙனம் அங்கீகரிக்கப்படும். பாரதியாரவர்களோ தாமெழுதிய விஷயத்தைப் பிழையறவெழுதும் ஆற்றலில்லாதவர்களா யிருக்கின்றார்கள். அங்ஙனமாக அவர்கள் நன்னூலாரைக் கண்டிப்பது எவ்வாறு?

பாரதியாரவர்கள் தாமெழுதிய விஷயத்திலே;

(1) வெளிப்படுத்தினார் பலராவர். இதற்குச் சான்றாக நன்னூல் உடையாரையே இதுபொழுது ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது என்றனர். இதிற், 'பலராவர்' எனமுடித்து 'இதற்குச் சான்றாக' எனச் சுட்டியதூஉம் வழூஉ. 'எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது' என்பதற்கு எழுவாயின்றாதலும் வழூஉ. வெளிப்படுத்தினார் பலருள் நன்னூலாரும் ஒருவர் என்பது தோன்ற வாக்கியம் எழுதப்படாமையும் வழூஉ.

(2) "ஆசிரியர்" என்றனர். இங்கே ஆசிரியரை இன்னார் எனத் தெரித்துக்கூறாமையும் வழூஉ.

(3) "ஏனைய மூன்றின்" என்றார். இதிற் றும் துணியப்பட்டதாகக் கொண்ட மூன்றிற்கு முற்றும்மை கொடாமையும் வழூஉ.

(4) வாளாச் சேறலின் என்பதிற் சகர மிக்கதூஉம் வழூஉ.

(5) "உயிராவது உயிர்மெய்யாவது தனித்தும் மெய்சார்ந்து வரினும் அவ்வளவினவே" என்றார். உயிர்மெய் மெய்சார்ந்து வருவது எவ்வாறு? சார்ந்துவருதலின்மையின் வழுவன்றோ? விகற்பத்தால் மெய்சார்ந்துவருதல் உயிர்மெய்க்குமெய்திற்றன்றோ?

(6) "கண்ணிமை" என்பதால் அளவின் பெயர் கூறுவார் போன்று என்றார். கண்ணிமை, நொடிகளால் அளவின்பெயர் கூறினாரன்மையின் அளவின்பெயர் கூறுவார்போன்று என்றதூஉம் வழூஉ.

(7) "அவ்வாறாய அவைகளுள், மெய்க்கு வடிவு முதலியவற்றுட் சில மாறுபாடும், உயிர்க்கு வடிவுமுதலியவற்றுள் அறவே மாறு

பாடும் பெறும் எனவும் கொள்க" என்றார். 'பெறும்' என்பதற்கு எழு வாயின்மையும் வழூஉ. உயிர் வடிவு முதலியவற்றள் அறமே மாறு பாடும் பெறும் என்றதூஉம் வழூஉ. "தொல்காப்பியருக்கும் நன் னூலாருக்கும்" அது கருத்தன்மையின்.

(8) "இக்காரணங்களா லியலிற்றிரியா அவ்வுயிர்கள்" என்றார். இதில், முன் காரணங்களைத்தெரிக்காது இக்காரணங்கள் எனச்சுட்டி மொழிந்ததூஉம் வழூஉ.

(9) உயிர்சட்கு இயல் குறில் நெடிலாய் வேற்றுமைகொண்டு இயல்பாயும் நீண்டனவாயும் ஒலிப்பனவாம்" என்றார். 'வேற்றுமை கொண்டு' என விகாரமெய்துவதாகக் கூறியதூஉம் வழூஉ. இயல் எழுவாய் ஒலிப்பன என்னும் பன்மைமுடிபிற்றாயதூஉம் வழூஉ.

(10) "மெய்கட்கு இயல் அரையளவினவாய்த் தனித்திருத்த லும் உயிருடனியைந்தவழி அவை ஒழிவனவும் பிறவும்" என்றார். இதில் 'அவை' எனப் பன்மையாகச் சுட்டியதூஉம் வழூஉ. 'ஒழி வன' எனப் பன்மையாகக் கூறியதூஉம் வழூஉ.

(11) "அவ்வுயிர்கள் மெய்யோடியைவது புள்ளியில்லா எல்லா மெய்யும் என்ற விதிப்படி வடிவுதிரிந்துயிர்த்து, மெய்யின்வழியதென்ற விதிப்படி ஒலிக்கு முறைமுதலியனவற்றைப் பெறுதல்" என்றார். இதில் வடிவுதிரிந்துயிர்த்தலைத், தொல்காப்பியர் மெய்கட்குக் கூறப் பாரதியாரவர்கள் உயிர்கட்குக் கூறியதூஉம் வழூஉ.

(12) "தனித்தனி ஒவ்வொரு மெய்யெழுத்தினளவே அரை மாத்திரையாகும்" என்றார். 'தனித்தனி' 'ஒவ்வொரு' என்பவைக ளில் ஒன்றே அமையவும் இரண்டுங் கூறியதூஉம் வழூஉ.

இவ்வழூஉக்களேயன்றிச், செவிக்கின்பம் பயவாமை, எடுத்தவிஷ யங்களை முறையுறக்கூறி விளக்காமை, தொல்காப்பியர் கருத்து இது; உரைகாரர் கருத்து இது; நன்னூலார் கருத்து இது; தங்கருத்து இது என விளக்கக்கூறாமை யாதியபல வழூஉக்களும் பல்கியுள்ளன. இவ்வகை வழூஉக்கள் வாராவண்ணம் தம்விஷயத்தைஎழுதத்தெரியாத பாரதியாரவர்கள், தொல்காப்பிய உரைகாரர்களையும், நன்னூலாரை யும் கண்டனஞ்செய்ய முன் எழுந்தது அதிசயிக்கத்தக்க தொன் றன்றோ? நிற்க.

இனிப் பாரதியாரவர்கள், தொல்காப்பியரோடு நன்னூலார் முரணி வழுவடைகின்றார் என்றது உண்மையோ என ஆராய்வாம்.

தொல்காப்பியர் "எழுத்தெனப்படுவ, அகரமுத னகரவிறுவாய் முப்பஃதென்ப—சார்ந்துவரன்மரபின் மூன்றலங்கடையே எனவும், அவைதாம், குற்றியலிகரங் குற்றியலுகர—மாய்த மென்ற, முப் பாற்புள்ளியுமெழுத்தோரன்ன" எனவுங் கூறிய இருசூத்திரப் பொருள்களையும் தாமமைத்து நன்னூலார் "அது முதல்சார்பென விருவகைத்தே" எனவும், "உயிருமுடம்புமாமுப்பதுமுதலே" எனவும், "உயிர்மெய்யாய்தமுயிரளபொற்றள—பஃகிய இ உ ஐ ஔ மஃகான்—றனிநிலைபத்துஞ் சார்பெழுத்தாகும்" எனவும் தொகுத் தும் வகுத்தும் கூறினான்றித் தொல்காப்பியரோடு மாறுபடக் கூறிற் றிலர்.* தொல்காப்பியர் சார்பெழுத்து மூன்றென நன்னூலார் பத் தென்றது மாறுபாடன்றோ எனின், மூன்றெனக்கூறியபின்னும் தொல் காப்பியர் உயிர்மெய்யும் உயிரளபெடையும் மகரக்குறுக்கமு முதலி யன கூறுதலானும், † அவிநயனாரும் ஏனையவுங் கூறுதலானும் அவற் றையுஞ் சேர்த்துப் பத்தென்றாராதலின் மாறுபாடு யாண்டைய தென்க. அங்ஙனமாயின் தொல்காப்பியர் நியமந் தவறினான்றோ? எனின், மூன்றே என வரையறுத்திலராதலிற் றவறிற்றிலர். இங் ஙனமாகப் பாரதியாரவர்கள் "இதையறியாத நன்னூலார் தாமேதோ நுணுக்கங் கண்டார்போன்று மனக்கோட்டை கட்டி முதனூலோடு மாறுபடவும், முறையின்றிப் படிப்பாரிடர்ப்படவும் 'உயிரளபு' எனத் தொடங்கிக் கூறுவர் என நன்னூலார்மேல் வழுவேற்றல் பயனில் கூற்றாமென்க.

இன்னும், பாரதியாரவர்கள் "அம்முதலீராறாவிகம்முதன்—மெய்ம்மூவாறெனவிளம்பினர்புலவர்" எனத் தொகையறியாது கெடுத்தார் என நன்னூலார்மேற் குற்றஞ்சாற்றினர். நன்னூலார் அங்ஙனம் கெடுத்தாரோ? எனின், அன்று. தொல்காப்பியர் "அவற் றுள் அ, இ, உ, எ, ஒ என்னு மப்பாலைந்து—மோரளபிசைக்குங்

* தொல்காப்பியர் செய்கைநோக்கிச் சார்பெழுத்து மூன்றென்றும், நன்னூலார் செய்யுளியனோக்கிப் பத்தென்றுங் கூறினார் என்பர் நன்னூல் விரிவுரைகாரர்.

† மயிலைநாதருரை 5-ம் சூத்திரத்து விரிவுரை நோக்குக.

குற்றெழுத்தென்ப" என்பது முதலிய சூத்திரங்களாலும் உயிர் மெய்களின் தொகை வகை விரிகளையும், அவற்றின் அளவு வடிவு முதலியவற்றையும் விரவக்கூறினர். நன்னூலாரோ, அவற்றுள்; அளவு வடிவு முதலியவற்றைத் தாம் உருவம் மாத்திரை என வகைதோன்ற வேறுவைத்தும்; உயிர் மெய்களை, எழுத்தின்பெயர் கூறுமுகத்தானே" அம்முதலீராறுவிகம்முதன்—மெய்ம்மூவாறென விளம்பினர்புலவர்" என்பது முதலிய சூத்திரங்கள் எட்டானும் தொகைவகைதோன்றவும், பாரதியாரவர்கள் கூறியவைகள் யாவுமமையவும்யாத்தனர். அன்றிக் கெடுத்திலர். அங்ஙனமாக,—நன்னூலார்மேற் குற்றமேற்றியது பாரதியாரவர்கள் ஆராய்ச்சியின்மையேயாம். பாரதியாரவர்கள் "கசடதபற என்னும் ஆறும் வல்லினம் என்னாது "வல்லினங் கசடதபற என ஆறே" எனச் சூத்திரித்ததும் வழூஉ என்றார். 'என' என்பது எண்ணுப்பொருளில் வருமென்பது பாரதியாரவர்களுக்குத் தெரிந்திலது போலும். "கசடதபற என்னும் ஆறெழுத்தும் வல்லினமென்னுங் குறியவாம் என்னும் மயிலைநாதருரையைநோக்கித்தெளிக.

இன்னும், பாரதியாரவர்கள் "புள்ளிவிட்டவ்வொடுமுன்னுருவாகியு—மேனையுயிரோடுருவுதிரிந்து — முயிரளவாயதன்வடிவொழித்திருவயிற்—பெயரொடுமொற்றுமுன்னாய்வருமுயிர்மெய்" என்னுஞ் சூத்திரத்தையும், நன்னூலார் தொல்காப்பியரோடு முரணிக்கூறினர் என்றார். அதுவும் முரணுமை காட்டுதும். தொல்காப்பியர் கூறிய "புள்ளியில்லாவெல்லாமெய்யு—முருவுருவாகியகரமொடுயிர்த்தலு—மேனையுயிரோடுருவுதிரிந்துயிர்த்தலு—மாயீரியலவுயிர்த்தலாறே" என்னுஞ்சூத்திரப்பொருளை "புள்ளிவிட்டவ்வொடுமுன்னுருவாகியு—மேனையுயிரோடுருவுதிரிந்தும்" என்னுமடிகளுளமைத்தும், "மெய்யோடியையினுமுயிரியறிரியா" என்னுஞ் சூத்திரப்பொருளை உயிரளவாயதன்வடிவொழித்து" என்பதனுளமைத்தும், "மெய்யின் வழியதுயிர்தோன்றுநிலையே" என்னுஞ் சூத்திரப்பொருளை "இருவயிற்பெயரொடுமொற்றுமுன்னாய்வரு முயிர்மெய்" என்பதனுளமைத்துஞ் சூத்திரித்தாரன்றித் தொல்காப்பியரோடு இதன்கண்ணும் முரணிற்றிலராதலிற் பாரதியாரவர்கள் நன்னூலார்மேலேற்றிய குற்றங்கள்யாவுந் தூரம்போய்த் துச்சமாமென்க. மெய்ம்மாத்திரையுந் தோன்றுமோ என்னுமையத்தை நீக்குதற்கு 'உயிரளவாய்' என்றும்,

உயிரின்வடிவை யொழிக்குமேயன்றி, எண்ணையுங் குறியையு மொழி யாது என்பது தோன்ற "அதன் வடிவொழித்து" என்றும் மேற் போந்த சூத்திரத்தினுள் நன்னூலார் கூறினர் எனக. நச்சினார்க்கினி யரும், இளம்பூரணரும் "மெய்யோடியையினு முயிரியறிரியா" என் னுஞ் சூத்திரத்து விரிவுரைக்கண் அளவும் எண்ணும் குறியும் மாறு படா என்றதூஉம் இக்கருத்துநோக்கியே. நிற்க:

இனி நன்னூலார் தொல்காப்பியத்தை முதனூலாக்கொண்டு வழிநூல் செய்தாராதலின், *தாம் வழிநூல் செய்தமைக்கேற்ப வேண் டும் விகற்பங் கூறுவதுமுண்டு. அதனால் நன்னூலார் வழுவினர் என் றல் எள்ளற்கிடமாமெனக. இவற்றையெல்லா முற்றுணர்ந்து நன் னூலார்மேற் குற்றஞ்சாற்றுது பாராதியாரவர்கள் இனி அடங்குவார்க ளாக. இவ்வளவிலமையும்.

பவணந்தியாரையும் நன்னூலையுங் குறித்த கவிகள் சில வருமாறு.

கொங்குமண்டல சதகம்.

கங்கக் குரிசி லுவக்கநன் னூலைக் கனிந்துபுகல்
துங்கப் புலமைப் பவணந்தி மாமுனி தோன்றிவளர்
கொங்கிற் குறும்பு தனிலாதி நாத குருவிளங்கு
மங்குற் பொழிசன காபுர முங்கொங்கு மண்டலமே.

சொல்காப் பியத்தின் குணதோடந் தேர்ந்து சொலுவதற்குத்
தொல்காப் பியங்கற்க நீண்ட தெனச் சுருக்கியிசை
யொல்காப் பெரும்பவ ணந்தியென் றேோதி யுபகரித்த
வல்கா வலன்சிய கங்கனூர் தான்கொங்கு மண்டலமே.

நன்னூன் மயிலைநாதருரையின் முகவுரை.

இமிழ்திரை வரைப்பி னமிழ்தமீ தென்னூந்
தமிழெனு மளப்பருஞ் சலதியி னுளவாய்ப்

---

* அகத்தியத்தை நோக்கும்போது இது சார்புநூலாகும்.

புலக்கணக் கருவியா மிலக்கணந் தெரிக்கும்
பன்னூ லாட்கிளர் நன்னூ லென்பது
நாவல மிருத்த பாவலர் யாரு
மருத்தியிற் கூட்டுனும் விருத்தி யுரையுடன்
ஆரிய மொழியுஞ் சீரிய தமிழுஞ்
சமையத் தொடுநன் கமையத் தழைப்புறு
மடந்தொறும் புலவ ரிடந்தொறு நிலை இப்
பின்னரவ் வுரையொடும் பேனுகாண் டிகையொடும்
அளவறு புலவரா லச்சிடப் பெறீஇப்
பழக வினிக்குங் கழகந் தோறும்
பல்லாண் டாகப் பயின்றிலங் குறுமே.

இங்ஙனம்
க. வயித்தியலிங்க பிள்ளை,
வண்ணைநகர், யாழ்ப்பாணம்.

உ

கடவுள்துணை.

தமிழ்மொழியைவளர்த்தல். *

செந்தமிழ்மொழியானது தென்னாட்டு வழங்கும் தேசபாஷைகள் பலவற்றிற்கும் தாய்மொழியாக இருப்பதுமன்றிப் பழமையினுலும் சிறப்பினுலும் வேறு எந்தப்பாஷைக்கும் தாழ்ந்ததல்லாததாகவும் இருந்துவருகிறதுவெள்ளிடைவிலங்கல். இது, வடநாட்டுப் பாஷைகளுக்குத் தாய்மொழியாயிருக்கிற வடமொழியைப்போலவே தென்னாட்டு வழங்கும் பல மொழிகளுக்குந் தாய்மொழியாக இருத்தலின் 'உயர்தனிச் செம்மொழி' என்று அறிஞர்களாற் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இது, மக்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கும், நன்னெறிப் பழக்கத்திற்கும், கடவுள்மாட்டு அன்புபெருகுதற்கும் பெருந்துணை செய்வனவாகிய பல்வேறு சுவைகளுடன் கூடிய பல இலக்கியங்களையும், நீதி நூல்களையும், தோத்திர நூல்களையும் நிரம்பப்பெற்று விளங்குகின்றதும் யாவரும் உணர்ந்ததே. அன்றியும், இது, மிகப்பழங்காலத்திலேயே அமைக்கப்பெற்ற இலக்கணவரம்புகளையுடையதாயிருந்தும், காலத்திற்கேற்றபடி புதிய சொற்பொருள்களைத்தழுவித் தன்னியல்பிற் குறையாது ஒழுகும் ஆற்றலைப்பெற்ற அமைப்போடிருப்பது யாவராலும் போற்றத்தக்கதாம். இது, தற்காலம் இரண்டுகோடி ஜனங்களாற் பேசப்பட்டுவருவதாக இருந்தும், வேறு சர்வகலாசாலையில் இடம்பெருத நிலையிலிருந்தும், தனக்கெனச் சிறப்புற்ற, சென்னைச் சர்வகலாசாலைச் சங்கத்தாராற் போதுமான ஆதரவு காட்டப்படாதிருப்பதோடு, தன்வளர்ச்சிக்கு இடையூருன சில ஒழுங்குகளும் செய்யப்பட்டிருப்பதால் பெரும்பான்மையோரிடம் தனது சுய உருவத்தோடு நூன்முகமாகப் பரவாமல் இருந்துவருகிறது. இதனைத் தேசத்தின் துரதிர்ஷ்டமென்றே கொள்ளல்வேண்டும். இந்தத்தேசத்திலே

* இது, கும்பகோணத்திலுள்ள 'தமிழ்ப்பண்டிதர் கழகம்' எனப் பெயரிய கழகத்தின் நிர்வாகசபையார், திருச்சிராப்பள்ளியில் நடைபெற்ற தமிழ்ப்பண்டிதர்களின் முதற்பெருங்கூட்டத்தில் நிறைவேறிய இரண்டாவது தீர்மானத்தைப்பற்றி இரண்டு நாட்கள் கூடியிருந்து ஆராய்ந்தெழுதிய குறிப்பு. அந்த நிர்வாகசபையாரின் அனுமதிபெற்றுப் பதிப்பிக்கப்படுகிறது.

'தமிழ்' முதலிய தேசபாஷைகள் முதன்மையான இடத்தையும், இராஜபாஷையாகிய 'ஆங்கிலம்' இரண்டாவது இடத்தையும், பிறபாஷைகள் மூன்றுவது இடத்தையும் அடையவேண்டியது நியாயமாகவிருந்தும், 'தமிழ்' முதலிய தேசபாஷைகள் ஆங்கிலபாஷையோடொப்ப வேனும் போற்றப்படாதிருத்தலோடு தாழ்ந்தநிலைமையினும் வைக்கப் பட்டுவருவது அறிஞர்க்குப் பெரிதும் கவலையை உண்டுபண்ணுவதாக இருக்கின்றது. உலகவழக்கிறந்தொழியாத மேன்மையைப் பெற்றிருப்பதற்காக இஃது இன்னும் உயர்வாக அறிஞர்களாற் போற்றப் படவேண்டும் பெருமையையும் தகுதியையும் பெற்றிருக்கவில்லையா? தேசபாஷை பயிற்சியில்லாமலேயே பட்டதாரிகள் வெளிவரக்கூடிய நிலையிலுள்ள தேசம் இந்தியாவைத்தவிர வேறொன்று இருக்குமென நாங்கள் நினைக்கவில்லை.

தமிழ்நாட்டிலே உள்ளனவும், தமிழ்மொழியைத் தாய்ப்பாலோடு பருகும் பேறுபெற்றவர்கள் தந்த இறைப்பணத்தால் நிலைபெற்றனவு மாகிய தர்மஸ்தாபனங்களிலுள்ள செல்வம் வடமொழி, அங்கிலம்முதலியவற்றின் வளர்ச்சிக்கு உபகாரப்படுகிற அவ்வளவு அளவுகூடத் தமிழ்ப் பாஷைக்கு உபயோகப்படாத நிலைமையிலிருக்கின்றது பெருவியப்பிற்கிடமாம்! இந்நிலைமையை மாற்றி அச்செல்வம் தேசபாஷையாகிய நமது தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உபயோகமாகும்படி செல்வாக்குள்ளவர்களும், அபிமானிகளும் போதிய அளவு முயல முற்படல்வேண்டும்.

தமிழ்ப்பண்டிதர்களைப் பெருக்குதற்பொருட்டு அனுபவத்திற்கொத்துவரக்கூடிய வகையில் பாடபுத்தகங்களையும், பரீக்ஷைகளையும் அமைத்துத் தேறுகிறவர்களுக்குத் தகுதிச்சீட்டு அளிக்கப்பெறல் வேண்டும். அப்பத்திரங்களைப் பெற்றவர்களிலிருந்தே எதிர்காலத்தில் அங்கிலகலாசாலைகளிலும் கல்லூரிகளிலும் தமிழ்ப்பண்டிதர்கள் நியமிக்கப்படுதற்காக ஒழுங்குகள் ஏற்படல்வேண்டும். அவர்களுக்கு வடமொழி, அங்கிலம் முதலிய பாஷைகளைக் கட்டாயபாடங்களாக வைக்காமல் இஷ்டமான பாடங்களாக வைப்பதுதான் தமிழ்வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படுவதாகுமென்று தோன்றுகின்றது.

இந்தியாவிலுள்ள சர்வகலாசாலைகளிலே தேசபாஷைகளை அலட்சியஞ்செய்யும்படியான எத்தகைய ஒழுங்குகளுக்கும் இடங்கொடுத்

தல் கூடாது. ஆங்கில கலாசாலைகளிலும் தேசபாஷைகளை ஆதரிப்பதுபோல ஒரு பெரிய ஆரவாரத்தைச்செய்து A. Group என்றும், C. Group என்றும் பிரிவுபடுத்தி, எல்லா மாணவர்களுக்குங் கட்டாயமாக ஏற்பட்டிருந்த தேசபாஷையின் பயிற்சியும், கட்டுரை வரைவதும் இஷ்டமானபாடமாகச் செய்யப்பட்டது எந்தப்பெரியாருடைய தந்திரமோ அறியக்கூடவில்லை.

பாடபுத்தகங்களை அமைப்பவரும், தேர்ந்தெடுப்பவரும், பரீக்ஷை செய்பவரும் தகுதியும் அநுபவமுமுள்ள தமிழ்ப்பண்டிதர்களாகவே இருக்கும்படி ஏற்பாடு செய்யப்படுமானால் தமிழைக் கற்பிப்பவர்களாகிய பண்டிதர்களும், கற்பவர்களாகிய மாணுக்கர்களும் உற்சாகப்படுத்தப்படுவதோடு பாஷை சுவையிற் குறையாததாய்ப் பெரிதும் வளர்ச்சியுறுமென்று தோன்றுகின்றது.

தமிழறிவு பெருகவேண்டுமானால் உயர்தர கலாசாலைகளிலும், கல்லூரிகளிலும் கற்பித்தலும், பாடபுத்தகங்களை அமைத்தலும், பரீக்ஷைசெய்தலும் ஆகிய செயல்கள் நன்றாக அமைக்கப்படுதல்வேண்டும். அவற்றைப்பற்றிக் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்கள் பின்னே கூறப்படுந்தன்மையவாக இருத்தல் இன்றியமையாத தொன்றும்.

I. அவற்றுள், கற்பித்தல் திருந்திய முறையையுடையதாக இருத்தல்வேண்டுமாயின் முதற்கண் கற்பிப்பவருடைய தகுதி, சம்பளம், நிலைமை, கற்பிக்கப்படுங் காலம், ஓய்வுக்காலம், புத்தகசாலை முதலிய பிறவசதிகள் ஆகிய இவை உயர்த்தப்படல்வேண்டும்.

(a) தகுதி :—பெரும்பான்மையோர் தகுதியுடையவர்களாயிருப்பினும் இனி வரவேண்டியவர்களை நோக்கி இதற்கும் ஒரு வரையறை கூறப்படுகிறது. அது, நன்னூல்முதலிய இலக்கணங்களிலும், கோவை, உலா, அந்தாதிமுதலிய பிரபந்தங்களிலும், காவியங்களிலும், சங்கநூல்களிலும், நீதிநூல்களிலும் போதுமான அறிவுள்ளவர்களாகவும், 'செந்தமிழ்' போன்ற பத்திரிகைகளின்வாயிலாகப் பலவிஷய ஆராய்ச்சியுள்ளவர்களாகவும் அன்னார் இருத்தல்வேண்டுமென்பது. சுருங்கக்கூறுமிடத்து நல்ல இலக்கணஅறிவோடு பதினாயிரஞ் செய்யுட்களுக்குக் குறையாத இலக்கிய அறிவையும் பெற்றிராதவர்கள் பண்டிதர்களாக நியமிக்கப்படுதல் கூடாததாம். அன்னார்க்குப் போதனு

சக்தியையும், நிர்வாகத்திறமையையும் நன்கு பயிற்றுவிக்கத்தக்க போதனமுறைக் கல்லூரிகளும் உரியகாலத்தில் ஏற்படுத்தப்படுவது விரும்பத்தக்கதென்றும்.

(b) சம்பளம்:—தற்காலம் பண்டிதர்களுக்குக் கிடைக்குஞ் சம்பளம் குறைந்ததாகவும், தற்கால நாகரிகத்திற்கேற்றபடி தங்களை வைத்துக்கொள்ளவும் காலட்சேபஞ்செய்யவும் போதாததாகவும் இருப்பதால் அதனை அடியிற்காட்டும் விவரப்படி உயர்த்தவேண்டியது மிகவும்அவசியமும்நியாயமுமானதாகத்தோன்றுகின்றது. அது வருமாறு:—

1-வது பாரமுதல்	3-வது பாரம் முடிய	30 ரூ.	முதல் 45 ரூ.	வரை
4-வது ,,	6-வது ,,	45 ,,	75	,,
காலேஜ் வகுப்புக்களுக்கு		75 ,,	120	,,

(இத்திட்டம் நாடு, பாஷை, கற்பிப்போர் பெருமை இவற்றை நோக்கக் குறைவானதானாலும் காலத்தின்போக்கை நோக்கி இவ்வாறு குறிக்கப்பட்டது. எக்காரணம்பற்றியும் ஒருவருக்குக்கிடைக்கவேண்டிய கிரமமான சம்பளம் நிலைமை இவற்றின் உயர்வு குறைக்கப்படுதலோ அலட்சியஞ்செய்யப்படுதலோ கூடாது.)

(c) நிலைமை:—பண்டிதர்கள் எந்த உயர்ந்தவகுப்பிற்குக் கற்பிக்கின்றார்களோ அந்த வகுப்பின் ஆங்கிலபோதகரின் வரிசையிலேயே ஆஜர்க்குறிப்பிலும், சம்பளப் பட்டியலிலும் எழுதப்படுதல் வேண்டும்; அல்லது அவர்கள்பெறுஞ் சம்பளவிகிதப்படியாவது எழுதப்படுதல்வேண்டும்.

(2) மாணுக்கர்கள் புதுவதாகச் சேர்த்துக்கொள்ளப்படும்பொழுதும் பரீக்ஷைக்கு அனுப்பப்படும்பொழுதும், மேல்வகுப்பிற்கு மாற்றப்படும்பொழுதும் பண்டிதர்களுடைய அபிப்பிராயம் மதிக்கப்படுதல் வேண்டும்.

(d) கற்பிக்கப்படுங் காலம்:—இது, தற்சமயம் மிகவும் குறைவாக இருப்பதால் தமிழறிவு பெருக்கமடையாத பெருங்குறை ஏற்பட்டுவருகிறது. செய்யுள், உரைநடை, இலக்கணம், கட்டுரை, தனிப்பாடம் முதலியன நடத்தப்படவேண்டியனவாக இருத்தலால்

ஒருவாரத்திற்குப் பத்து அல்லது ஒன்பதுமணி (Period) களுக்குக் குறையாமற் கொடுக்கப்படல்வேண்டும்.

(*e*) ஒய்வுக்காலம் :—கட்டுரை திருத்தும் வேலையிருப்பதால் தமிழ்ப்பண்டிதர்களுக்கு ஒய்வுவேளை வாரத்துக்குப் பத்துமணிக்குக் குறையாமல் கொடுக்கப்பெறல்வேண்டும். திருத்தும்வேலை மிக்குள தாயின் அவ்வளவிற்குத்தக்கவாறு ஒய்வுக்காலத்தைப் பின்னும் அதி கப்படுத்தல்வேண்டும். (இவை ஒருவாரத்திற்கு முப்பதுமணிகளை வேலைக்காலமாகக் கருதி எழுதப்பட்டன.)

(*f*) புத்தகசாலை:—பண்டிதர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் பயன்படும் புத்தகங்களைப் போதியஅளவு சேர்த்துக்கொடுத்துதவுவ தோடு, அவசியமான பத்திரிகைகளையும் தருவித்துத் தரல்வேண்டும்.

II. பாடபுத்தகங்களை அமைத்தல்:—இது, செய்யுள், உரை நடை, இலக்கணம், கட்டுரை, தனிப்பாடம் ஆகிய இவற்றைத் தேர்ந் தெடுத்தல், அளவைநிர்ணயித்தல் முதலியனவாகப் பலதிறப்படும். அவற்றுள்,

(*a*) செய்யுள்:—இது, நீதி, சரித்திரம், தோத்திரம், கற்பனை முதலியவற்றைத் தெரிப்பனவாய், இனிய பல சந்தங்களையுடையன வாய், நல்லிசைப்புலவர்களாற் பாடப்பெற்றுச் சிந்தைக்கினிய, செவிக் கினிய, வாய்க்கினியவாய் இருத்தலேயன்றி வகுப்புக்களின் உயர்வுக் குத்தக்கவாறு நடையாலும், அளவாலும், கடினத்தாலும் உயர்ந்துவ ரும்தன்மையதாயிருத்தலும் இன்றியமையாதது.

(*b*) உரைநடை:—எழுத்துப்பிழை, சொற்பிழை, வாக்கியப் பிழை இவற்றைப்பெற்றிராமலும், வேண்டாத பிறபாஷைச் சொற்க ளால் அமையப்பெறாமலும் இருப்பதோடு தமிழ்நாட்டு அரசர், புல வர், வீரர், அன்பர், கொடையாளர், மாதர் இவர்களுடைய வரலாறு களும் இதிகாச புராணங்களிலுள்ள சரித்திரங்களும் மிக்குளதாயும் இருத்தல்வேண்டும். அன்றியும், இன்பப்பகுதி விரவாததும், பிறர் மறுக்கவொண்ணாததும், தமிழ்மொழியின் ஓசையின்பங் குறையாத துமாயிருத்தலும் இன்றியமையாதது.

(c) இலக்கணம்:—முதல் மூன்றுபாரங்களில் ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் அவர்களுடைய இலக்கண வினவிடையும், பிறபாரங்களில்,—வேண்டாதன ஒழிந்த,—குறிப்பிட்ட பல நன்னூற் சூத்திரங்களும் கற்பிக்கப்பெறல்வேண்டும். (இதற்கென அநுபவமுள்ள சில தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் ஒன்றுகூடிச் சூத்திரங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தமைக்கவேண்டியது இன்றியமையாதது.) அன்றியும் அச்சுருக்கம் எல்லாப்பள்ளிக்கூடங்களிலும் தவறாமல் நடத்தப்படும்படியாகவும், தனி வினாப்பத்திரங் கொடுக்கப்பெற்று பரீக்ஷை செய்யப்படும்படியாகவும் விதி ஏற்படுதல்வேண்டும்.

(d) கட்டுரை:—இது, தேசபாஷையிலேயே எழுதப்படவேண்டியதாயிருப்பதால் தமிழ்ப்பண்டிதர்களுடைய பொறுப்பிலேயே இருக்கவேண்டியது அவசியமானதொன்றாகின்றது. ஆங்கில நூல்களால் வெளிப்படும் பல விஷயங்களும் தமிழில் வெளிவந்துகொண்டிருப்பதால் அவற்றைப் போதிப்பதில் பண்டிதர்களுக்குச் சிரமமிராது. பாஷையின் நடைமுதலிய பிழையின்றித் திருந்திவந்தாலன்றி மனத்திலே தோன்றுங் கருத்துக்களைப் பிழையின்றிப் பிறருக்கு விளங்கும்படி எழுதுவதற்குத்தக்க வன்மையுண்டாகாது.

(e) தனிப்பாடம்:—இன்புச்சுவை, முரட்டுத்தன்மை, அடங்காமை முதலாயவற்றை எழுப்பாதனவாகவும்; உண்மை, அன்பு, அருள், வீரம், தன்மறுப்பு, தன்மதிப்பு, முயற்சி, தேசபக்தி, தெய்வபக்தி, இராஜபக்தி, கீழ்ப்படிதல், கடமையை உணர்தல் முதலாயவற்றை அறிவுறுத்தக்கூடியதாகவும்; பிற ஆச்சரியகரமான விஷயங்களைத் தெரிப்பனவாகவுமுள்ள பிழையின்றி அமையப்பெற்றுள்ள எளிய உரைநடைப் புத்தகங்களே இதற்குத் தேர்ந்தெடுக்குந் தகுதியுடையனவாகும். மிகுதியாகச் செய்யுள் விரவிவராதன உயர்ந்தனவாகும். இதிலும் வகுப்பு உயர உயர நடைமுதலாயின உயர்ந்துவருவது இன்றியமையாதது.

(f) தேர்ந்தெடுத்தல் :—அநுபவமுள்ள தமிழ்ப்பண்டிதர்கள் பலர் அடங்கிய ஒரு கூட்டத்தாராலேயே முற்கூறிய அனைத்துந் தேர்ந்தெடுக்கப்படல்வேண்டும்.

(g) அளவு:—முதலாவது பாரமுதல் மூன்றாவதுபாரமுடிய 200 செய்யுட்களுக்குக் குறையாமலும், நான்காவது பாரம்முதல் ஆறாவதுபாரமுடிய 500 செய்யுட்களுக்குக் குறையாமலும் நடத்தப்படுதல் விரும்பத்தக்கதாகும். உரைநடை அதனது நடையின் வன்மை மென்மைகளுக்குத்தக்கபடி அதிகமாகவும் இருத்தல்கூடும். கட்டுரையோ குறைந்தது இரண்டுவாரத்திற்கு ஒன்றுவீதமாவது தவறாமல் எழுதப்பட்டுத் திருத்தப்பெறல்வேண்டும்.

III. பரீக்ஷைசெய்தல்:—இலக்கணத்திற்கெனத் தனியாக ஒரு வினாப்பத்திரமும், செய்யுள் உரைநடை இவற்றிற்கெனத் தனியாக ஒரு வினாப்பத்திரமும் கொடுக்கப்படுதல்வேண்டும். இவ்வினாப்பத்திரங்கள் உபாத்திமைத்தொழிலில் ஐந்துவருஷத்திற்கு மேற்பட்ட அநுபவமுள்ள பண்டிதர்களாலேயே தயாரிக்கப்படுதல்வேண்டும். இதனால், இவற்றைத் திருத்துபவர்கள் தமிழ்ப் பண்டிதர்களாகவேதான் இருக்கவேண்டுமென்பது சொல்லாமலே அமையும். அன்றியும், வேறுவழியிலன்றித் தமிழின்பொருட்டே தங்களுடைய காலமுற்றும் செலவழித்துப் பாடுபடும் தமிழ்ப்பண்டிதர்களுக்குக் கொடுப்பதுதான் நியாயமும் தர்மமும் தகுதியுமாகும். கட்டுரை மொழிபெயர்ப்போடு சேர்த்துக் கேட்கப்படுதலும் எழுதப்படுதலும் நிறுத்தப்பெற்று அக்கட்டுரையும் பண்டிதர்களாலேயே வினவப்பெற்றுத் திருத்தப்பெறல்வேண்டும்; ஆனால் இவ்விஷயத்தில் நல்ல தமிழறிவோடுகூடிய சில ஆங்கில ஆசிரியர்களுடைய உதவிவேண்டுவது இன்றியமையாததொன்றாம்.

உ. வே. சா. வேங்கடராமன்,

தண்டமிழ்த்தொண்டன்.

புத்தகமதிப்புரை.

(1) தொல்காப்பியவுரை; இளம்பூரணம்:—இவ்வுரை பழமையாலும், தெளிவுடைமையாலும் சுருங்கக்கூறலாலும் நூன்முழுவதற்கு முளதாயிருத்தலாலும், பிறவுரை பலவற்றையும் பிறப்பித்தபெருமையாலும் எல்லா வுரைகளினும் சிறந்ததாகப் போற்றத்தக்கது. இதன் ஒருபகுதியாகிய எழுத்ததிகார வுரைமாத்திரம், தனித்து முன்பு பதிக்கப்பட்டுள்ளது. எஞ்சிய இரண்டதிகாரவுரையும் இதுகாறும் பதிக்கப்படாது சிதல்வாய்ப்பட்டருகிவருவதை நன்குபரிசோதித்து அச்சிட்டுத் தமிழுலகுக்குபகரிக்கக்கருதிய ஸ்ரீமான் வ. உ. சிதம்பரம்பிள்ளையவர்கள் அகத்திணையியலும் புறத்திணையியலுமாகிய பாகத்தை அச்சிட்டிருக்கிறார்கள். அதன் பிரதியொன்றெனக்கு அளிக்கப்பட்டதை அவகாசம் கிடைத்தபொழுது இடையிடையே படித்துப்பார்த்தேன். அது படிப்பவர்களுக்கு உரைப்பகுதி நன்குவிளங்கும்படி பத்திபிரித்து நல்லகாகிதத்திற் பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அச்சில் வெளிவந்ததும், வெளிவராததுமான உதாரணச்செய்யுள் பலவற்றிற்கும் ஆகரம்காட்டி நன்குபரிசோதித்துப் பதிக்கப்பட்டுவருவதாய்த் தெரிகிறது. இன்னும், பின்னும் முன்னும் அடுத்தடுத்துத் தொடுத்து ஒருபுத்தகமாம்படி ஏனைப்பகுதிகளையும் அச்சிட்டு வெளியிடக்கருதிய குறிப்பும் காணப்படுகிறது. பிள்ளையவர்கள் இந்நன்முயற்சியிற் றலையிட்டிருப்பது தமிழ்மக்களாற் பாராட்டத்தக்கது. பழைய தமிழ்வழக்கும் தமிழிலக்கண விலக்கியவமைதியும் ஆராயப்புகுவார்க்குப் பெரிது முபகாரமாகுமருமைவாய்ந்த இவ்வுரை முழுதும் அச்சிட்டு வெளியிடும் இப்பெரியகாரியம் இடையூறின்றி முடியும்படி இறைவனருள்புரியவும், தமிழபிமானச் செல்வர்கள் இதனை யாதரித்துப் பிள்ளையவர்களை இன்னும் ஊக்கமுடையவராக்கவும் வேண்டுகின்றேன்.

பத்திராதிபர்.